

Celobert

Revista singular, local i de país

A l'art el millor és prou bo. Goethe

galp energia
ÀREA BLANES S.L.

**- COMBUSTIBLES - LUBRICANTS - GLP - ADBLUE -
- RENTAT - PREMSA - COMPLEMENTS -**

T. 872 204 324 - admin@areablanes.com

Avda. Estació, 68 - 17300 Blanes - (Girona)

Segon Premi: Mural núm. 7 dels alumnes (A) de l'Escola Joaquim Ruyra, Bruna Pujol Martínez, Jara Pujol Martínez, Iryna Nepomniashcha, Daryna Hryhorieva, Emma Clusells Malleu

A Blanes el dissabte 25 d'abril i com a celebració de la Diada de Sant Jordi 2026 es va portar a terme la **39a edició del Concurs de Murals al Carrer**.

El certamen l'organitza el Departament de Cultura de l'Ajuntament de Blanes, amb el suport de l'Agrupament Escolta i Guia Pinya de Rosa (el CAU).

Tal com s'ha vingut fent els darrers anys, aquest ja tradicional esdeveniment s'ha allotjat al Passeig de la Mestrança, una immensa sala d'exposicions a l'aire lliure on la mainada ha desplegat la seva imaginació i sensibilitat amb les composicions en els 127 plafons de grans dimensions que s'havien disposat al llarg del passeig, **amb la participació de gairebé 700 escolars del municipi**.

Els escolars procedeixen de totes les escoles del cicle d'educació primària del municipi: de 3r a 6è. Se'ls proveix del material necessari per pintar el que havien preparat al llarg del matí.

Temàtica Lliure i els 25 anys dels Manaies de Blanes.

El concurs està estructurat en dues categories principals: la "A" per a nois i noies de 3r i 4rt d'educació primària, de 8 a 10 anys; i la "B", de 5è i 6è de primària, escolars d'11 i 12 anys.

Celobert

→ **SEGUEIX-NOS
A INSTAGRAM!**
@celobert.cat

→ **www.celobert.cat**

De l'editor	4	Correllengua	22
Camí de les municipals		De mà en mà, la força de tot un poble en moviment	
Quan tot pot ser fals			
Valor afegit	5	Medi ambient i ecologisme	24
El silenci (o no)		Que no ens cremi la casa!... I si gestionem?	
Animalons	7	Teatre	26
Darrere l'armilla: una pinzellada sobre la vida d'un gos policia		El II Premi Fermí Reixach de Teatre corona Ferran Joanmiquel amb <i>Solstici</i>	
Vila de Blanes	10	La nota	27
L'exposició que va reviure 170 anys d'història del Primer Casino de Blanes		Malalt d'amor pel país	
D'aquí i d'allà	12	Música	28
Elena Kotova, una blancha de Moscou		Discs rescatats: Melodrama - L'èxit truca a la porta	
Amb accent!	14	Vescomtat de Cabrera	30
La importància de generar confiança en les institucions: Lara Torres i Govern Obert		12. Riells i Viabrea, una peça clau en la defensa del vescomtat de Cabrera	
Vila de Lloret	16	Lletres	32
L'Institut Ramon Coll i Rodés de Lloret de Mar celebra el seu 40è aniversari amb un acte institucional i festiu		Flors i lletres: Mercè Rodoreda i la literatura catalana ara pla!	
El projecte Dansa a les Escoles de l'Esbart Joaquim Ruyra arriba a Lloret de Mar		El gueto i altres poemes de Lola Ridge	
Tradicions i costums	20	Partit i repartits	36
Sant Joan. La gran Diada dels Països Catalans		Vila de Tossa	38
		El derbi del bombo i megàfon	

**Una llengua no mor perquè els
que no la saben no l'aprenen,
una llengua mor perquè
els que la saben no la parlen.**

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Juny 2026 | Núm. 246

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic

Maria Àngels Maresma

Maquetació

Cantalozella

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Jordi Borràs, Guifré Ripoll,
Marina Garcia Carbonell,
Jaume Planas, Pol Ginesta,
Olga Casado, Alba Lupiáñez,
Josep Maria Guinart, Juan Rodríguez,
Pilar Armengol, Xavier Surís, Idoia S.
Garriga, Marta de Egea, Joan Guerrero
i Projecte Vescomtat de Cabrera

Convidats

Damià Bradera, Elisa Soja, Josep Vilanova
Masó, Ce Fernández Recasens,
Catalina Mulet Busquets, Paco Moreno,
Salvador Cot, Alba Di Fabrizio Bendicho,
Pepa Úbeda, Albert Ferrández i Olga López

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Arxius Municipals i Ajuntament de
Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch
i Sisco Garriga

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

Camí de les municipals

Els candidats a les properes eleccions municipals de **maig 2027**, segur que voldran sortir com a alcaldes de la cita **amb les urnes**. En aquesta edició del **Celobert** de juny arrenquem amb una secció especial, **Partits i repartits**, per publicar el que vindrà.

Ens centrarem en com han anat fins ara els mandats municipals a **Blanes, Lloret i Tossa**, i deixarem oberts tots els àmbits a les propostes i els debats que centraran les eleccions del 2027.

Els debats a les eleccions locals són els que atenen allò tan recurrent dels **problemes reals de la gent**, doncs vejam, amb dades o percepcions a la mà, hauran d'orbitar tots els partits.

La **immigració** en serà una, com també la **seguretat**, el **turisme**, l'accés a l'**habitatge** i fins a la **precarització del mercat laboral** que no desapareixerà del mapa. Res fa pensar, ara per ara, que en surtin solucions complexes i productives.

Vejam. ■

Quan tot pot ser fals

Les xarxes han permès que les manipulacions s'escampin avui de manera instantània i molt més de pressa que qualsevol desmentiment. L'autèntic problema és encara més delicat: l'erosió progressiva de la confiança.

Quan tot pot ser fals s'esquerda la nostra capacitat de reconèixer el que és veritable.

És aquí quan el periodisme ens ha de ser una eina per desenvolupar el pensament crític i així desemmascarar les opinions disfressades de coneixement. ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Damià Bardera,
escriptor

OPINIÓ

El silenci (o no)

La nostra època no suporta ni el vertigen ni l'excés.
Vol respostes clares, emocions netes, vides endreçades
i nits tranquil·les. Vol silenci.

Al filòsof alemany **Martin Heidegger**, li devem una de les preguntes més bàsiques i inquietants de la filosofia: *per què hi ha quelcom i no pas no-res?* Si hi rumiem, el no-res sembla l'opció més econòmica, la més simple, la més neta. Cap conflicte, cap dolor, cap contradicció. I tanmateix, hi ha món. Hi ha coses. Hi ha vida. I hi ha, fins i tot, consciència.

Des d'un altre angle, **Sigmund Freud** es devia fer una pregunta similar: *per què somiem si el més senzill seria no somiar (en) res?* Si la funció del son és recuperar forces, reparar el cos i el cervell, el més lògic seria una desconexió total, un apagament net de l'activitat psíquica. Però no: mentre dormim, el cervell comença a fabular, a produir imatges "absurdes", desitjos disfressats, escenes inquietants... Quan el cos reposa, la ment insisteix una vegada i una altra.

En tots dos casos, la pregunta apunta cap allà mateix: per què no hi ha el silenci? Per què no hi ha la quietud absoluta, la simplicitat del buit, la suspensió del sentit?

La resposta –suposant que n'hi hagi cap– deu ser aquesta: perquè la realitat, la vida i la psique no funcionen per economia, sinó per excés. El món no és un escenari minimalista i l'ésser no busca l'eficiència. I l'inconscient, encara menys.

Aquest excés és precisament allò que la cultura contemporània tolera cada cop pitjor perquè vivim obsessionats amb la "lògica" de l'eficiència i l'optimització: del temps, del cos, de les emocions, del descans... Dormir bé vol dir dormir sense somiar massa, sense sobresalts, sense interrupcions. Viure bé vol dir viure sense fissures, sense conflictes, sense ombres. Pensar bé vol dir pensar de manera funcional, productiva, rendible. Tot allò que, des d'un punt de vista estrictament funcional, no serveix per a res és percebut com una nosa.

És el cas dels somnis: no serveixen per a res –si per "servir" entenem produir, rendir o optimitzar– i, malgrat això, són imprescindibles. No perquè ens facin més eficients, sinó

perquè ens recorden que no som transparents a nosaltres mateixos, ens recorden el nostre desig, una part de nosaltres que no calla, que no descansa, que no obeeix.

De la mateixa manera, l'existència mateixa no serveix per a res. No hi ha cap finalitat última que la justifiqui ni cap fonament sòlid que l'expliqui. No hi ha cap manual d'instruccions. I això és exactament el que genera perplexitat, inquietud i, tal vegada, desassossec.

La cultura del benestar, de l'autoajuda i de la positivitat no suporta aquest excés ni aquest misteri. Per això vol convertir l'existència en un projecte gestionable i el son en un procés reparador sense residus. Dorm bé. Descansa. Desconnecta. No pensis massa. No somiïs coses lletges. Si tens malsons, corregeix-los. Si tens angouxa, elimina-la. Si alguna cosa no funciona, optimitza-la.

Però el problema és que l'ésser humà no està fet per funcionar, sinó per existir. L'existir implica fricció, soroll, contradicció, resta. Freud ho va entendre amb una lucidesa simple i brutal: el somni no és un error del sistema, sinó una expressió inevitable del desig, del conflicte, de la falta. Somiem perquè no estem resolts. Perquè no estem tancats. Perquè no som un mecanisme que es pot apagar i encendre a voluntat.

Heidegger, al seu torn, intuïa que la pregunta pel no-res no és un exercici abstracte, sinó una experiència existencial. El vertigen davant del fet que hi hagi quelcom –i no pas no-res– és el vertigen de descobrir que no hi ha fonament últim, que el món no ens deu cap explicació.

I potser aquí hi ha el nus de la qüestió: la nostra època no suporta ni el vertigen ni l'excés. Vol respostes clares, emocions netes, vides endreçades i nits tranquil·les. Vol silenci. Però és un silenci artificial, fabricat, anestèsic. Un silenci que no és pau, sinó negació. Acceptar l'excés –del món, dels somnis, del pensament– no ens fa més eficients, però sí més lúcids. I potser també més honestos. **El silenci absolut seria més senzill, sí. Però no seria humà. ■**

Sardanes a Blanes CALENDARI 2026

DIA	HORA	COBLA	LLOC
06/06	19.30 h.	Col·legi Santa Maria	Banc dels Músics
14/06	19.30 h.	Vila de la Jonquera	Banc dels Músics
21/06	19.30 h.	Baix Empordà	Banc dels Músics
28/06	19.30 h.	Principal de Banyoles	Banc dels Músics
05/07	19.30 h.	Vila d'Olesa	Banc dels Músics
12/07	19.30 h.	Cobla Mediterrànea	Plaça d'Espanya
19/07	11.00 h.	Col·legi Santa Maria	Hospital Sant Jaume
26/07	18.00 h.	La Flama de Farners	A determinar
02/08	19.30 h.	Xaloc	Banc dels Músics
09/08	19.30 h.	Vila de la Jonquera	Banc dels Músics
16/08	19.30 h.	Principal de Banyoles	Banc dels Músics
23/08	19.30 h.	Col·legi Santa Maria	Banc dels Músics
30/08	19.30 h.	Rossinyolets	Banc dels Músics
06/09	19.30 h.	Bisbal Jove	Banc dels Músics
11/09	20.00 h.	La Flama de Farners	Banc dels Músics
13/09	19.30 h.	Baix Empordà	Banc dels Músics
20/09	19.30 h.	Col·legi Santa Maria	Banc dels Músics
27/09	19.00 h.	La Flama de Farners	Banc dels Músics
04/10	19.00 h.	Ciutat de Granollers	Banc dels Músics

Organitza:

Amb el suport de:

Celobert

Darrere l'armilla: una pinzellada sobre la vida d'un gos policia

Conversa amb Juanma Rodríguez, guia de la unitat canina de la Policia Local de Blanes. “Un gos policia no és un robot: necessita respecte, descans i un vincle real amb el guia”

Juanma Rodríguez és agent de la Policia Local de Blanes i, des de fa un any, també és el guia de la unitat canina del cos. Juntament amb l'Eris, una gossa especialitzada en detecció de substàncies estupefaents, participa en tasques de prevenció i seguretat al municipi. En aquesta entrevista explica com es forma un gos policia, quin vincle s'estableix amb el guia i quins reptes planteja aquest tipus de treball.

Com va començar la unitat canina de la Policia Local de Blanes?

La iniciativa va sorgir fa aproximadament un any. El cap de la policia va plantejar la creació de la unitat i va confiar en mi per tirar-la endavant. A partir d'aquí vam iniciar tot el procés: buscar la gossa, formar-la i formar-me jo també com a guia. Jo ja tenia experiència en ensinistrament, però sempre en l'àmbit particular i d'obediència bàsica, mai amb gossos de treball. Tant l'Eris com jo hem anat aprenent plegats.

Ja tenies relació amb el món dels gossos?

Sí. Sempre he tingut gossos. Quan els vaig portar a ensinistrar em vaig començar a interessar més pel món de l'entrenament caní i vaig decidir formar-me pel meu compte.

L'Eris ja era teva abans de crear la unitat?

No. La vam buscar específicament quan es va decidir crear la unitat canina. Com que era la meva primera gossa de treball, vaig considerar que necessitava suport professional i vam confiar en un ensinistrador especialitzat per fer la primera part de la formació.

Quant temps necessita un gos per estar preparat?

És un procés llarg. Un gos pot trigar entre un any i mig i dos anys a estar plenament preparat. Requereix molta paciència, constància i moltes hores de feina. Els objectius es van assolint a poc a poc, però sense deixar mai de treballar.

Sempre es treballa amb cadells?

Normalment sí, perquè és quan pots valorar millor si el gos té les aptituds necessàries per treballar. Això no vol dir que un gos adult

o procedent d'una protectora no pugui ser apte, però hi ha més risc que arrossegui pors o conductes difícils de gestionar. Quan descobreixes l'origen de l'animal, també descobreixes les experiències que ha tingut durant les etapes més importants de socialització, i en un entorn policial això és molt important.

Quines qualitats ha de tenir un gos policia?

Sobretot instints molt marcats, especialment l'instint de caça i el de presa. A partir d'aquí es construeix el treball de detecció. Quan veiem un gos policia treballant, en realitat està "caçant" una olor concreta que li hem ensenyat a identificar. Quan la troba, la marca d'una manera determinada perquè espera el premi final, que per a ell és una joguina o el joc amb el guia.

I quines qualitats ha de tenir el guia?

Molta constància, dedicació i coneixements. Però també respecte i paciència. El guia ha d'entendre el gos i protegir-lo. Al final, li estàs confiant una part molt important de la feina.

En què està especialitzada l'Eris?

En detecció de substàncies estupefaents. Normalment és millor especialitzar els gossos en una sola disciplina. Si vols que un mateix gos detecti drogues, armes i, a més, faci intervenció, augmenten les possibilitats d'error.

Com es fa aquest entrenament?

Primer hi ha tota la part de socialització i després es potencien els instints naturals del

gos. A partir d'aquí es transforma la recerca en un joc. L'Eris, per exemple, marca les substàncies amb el nas. Quan detecta una olor, es queda quieta assenyalant-la. Intenem que no sigui invasiva, perquè, encara que algú porti droga, no és agradable que un gos se't llenci a sobre.

Quines funcions fan actualment els gossos policia?

Sobretot detecció: drogues, armes o explosius. Els gossos d'intervenció encara existeixen, però cada vegada se'n fan servir menys. Moltes vegades la gent associa el gos policia amb un gos que mossega, però avui dia es busca que les intervencions siguin proporcionals i es minimitzin les lesions.

Quins són els principals reptes de la unitat canina?

En l'àmbit municipal, sobretot combatre el consum i la presència de drogues en espais públics, especialment a prop d'escoles o zones infantils. També fem inspeccions en espais concrets on hi ha indicis de tràfic de substàncies que, a més, poden estar amagades. La nostra feina és trobar allò que a simple vista pot passar desapercebut.

Com és la teva relació amb l'Eris?

Implica una dedicació absoluta. Compartim la feina, el temps lliure i fins i tot viu amb mi. Per mi, la convivència total és el millor model possible perquè et permet conèixer perfectament el gos: saber quan està cansat, nerviós o necessita aturar-se. Aquest vincle dona molta seguretat a l'hora de treballar.

Però hi ha gossos que treballen amb més d'un guia...

Sí, depèn del cos policial. Alguns tenen un mateix gos per a diversos guies i disposen d'instal·lacions específiques on els animals viuen quan no estan de servei.

Com és l'Eris quan no treballa?

És un gos completament normal. Juga, es relaxa i fa vida quotidiana. Quan porta l'armilla està treballant, però fora de servei també necessita ser simplement un gos.

Què passarà quan es jubili?

Es quedarà amb mi. En moltes policies petites, els gossos jubilats es queden amb els seus guies.

I en els casos en què no es pot?

Quan has de jubilar un gos i necessites incorporar-ne un altre per continuar amb la feina de la unitat poden aparèixer dificultats: espai, convivència... Per això existeixen associacions que busquen famílies adequades per a gossos retirats. Qui adopta un gos d'aquestes característiques ha de tenir clar que cal cobrir unes necessitats que van més enllà de les d'un gos comú.

Existeix regulació específica sobre el benestar dels gossos policia?

No exactament. La llei de benestar animal no inclou de la mateixa manera els gossos de servei, policials o de caça. Personalment,

crec que hi hauria d'haver una regulació específica, però adaptada a les necessitats reals d'aquests animals i no basada només en la visió humanitzada que sovint es té dels gossos.

Com es garanteix el benestar del gos durant el servei?

Amb coneixement, consciència i observació constant. El guia és qui ha de saber quan el gos està cansat o baixa el rendiment. No és un robot, i és important que tant els companys com els comandaments també ho tinguin clar.

Què creus que la societat desconeix sobre els gossos policia?

Que no viuen en males condicions ni en captivitat. Un gos de treball sovint té una vida molt activa, estimulante i plena. També és important entendre que quan un gos policia està treballant no és una mascota. No se l'ha de tocar ni distreure. Té una funció concreta i necessita concentració. Cal que la gent aprengui a respectar el treball del gos.

Què ets més: policia o guia?

Sempre dic que, abans de tot, soc persona.

... A PROPÒSIT DE L'ENTREVISTA

L'entrevista amb Juanma Rodríguez posa de manifest una realitat sovint desconeguda: els gossos policia no són eines de treball impersonals, sinó animals que necessiten

una preparació específica, una relació de confiança amb el guia i unes condicions de vida adequades per garantir el seu benestar. Lluny de la imatge tradicional del gos agressiu o exclusivament destinat a l'atac, avui dia les unitats canines desenvolupen principalment funcions de detecció i prevenció, amb l'objectiu de reforçar la seguretat pública minimitzant els riscos i les lesions.

El testimoni del guia de la unitat canina de Blanes evidencia que el treball policial amb gossos es basa sobretot en el joc, l'estimulació i la potenciació d'instints naturals. Els gossos no treballen per obligació ni per por, sinó perquè associen la detecció d'olors amb una recompensa positiva. El descans, la socialització, el control de l'estrès i el vincle emocional amb el guia són aspectes essencials perquè el gos pugui desenvolupar la seva feina en bones condicions físiques i psicològiques. Aquest model d'entrenament demostra que eficàcia policial i respecte animal no són conceptes incompatibles, sinó complementaris.

La relació entre en Juanma i l'Eris reflecteix precisament aquesta idea: un gos policia no és un robot programat per obeir ordres, sinó un ésser viu que necessita confiança, atenció i respecte. El fet que comparteixin convivència fora de la feina permet al guia entendre millor l'estat emocional de l'animal i detectar quan necessita parar o recuperar-se. Aquesta connexió humana i emocional és, probablement, una de les claus més importants de l'èxit de les unitats canines amb un model de convivència entre gos i guia.

En definitiva, el treball dels gossos policia mostra com els animals poden tenir un paper molt valuós dins la societat, sempre que aquest paper es desenvolupi amb coherència des de la responsabilitat i el benestar. Entendre'ls no com a instruments, sinó com a companys de treball amb necessitats pròpies, és fonamental per avançar cap a un model de seguretat més conscient i respectuós amb els animals. ■

Clínica Veterinària RODAMÓN

Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres
de 10.30 h a 18 h.
Dissabtes
de 10 h a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

L'exposició que va reviure 170 anys d'història del Primer Casino de Blanes

Foto: Aitor Roger

Entre el 8 i el 29 de maig, la Biblioteca Roberto Bolaño va acollir, dins del projecte Promocionem la cultura, fomentem la lectura, un conjunt d'activitats organitzades pel Primer Casino de Blanes: una exposició que recorria els més de 170 anys d'aquesta entitat, la més antiga de la vila, una conferència divulgativa i la projecció del documental Ateneus: llavors de llibertat.

L'acte central va ser la inauguració, que va tenir lloc el divendres 8 de maig a les 19 h. Va obrir la sessió el regidor de l'Ajuntament de Blanes, Mario Ros, donant la benvinguda als assistents i posant en valor la importància de recuperar la memòria històrica de les entitats locals. Tot seguit, i davant d'una quarantena de persones, el comissari de l'exposició i vicepresident primer del Casino, Guillem Martos Oms, va oferir una conferència amena i rigorosa.

En la seva intervenció va fer un recorregut pels més de 170 anys que té l'entitat. Des de la seva fundació a la tardor de 1854 fins a l'actualitat, tot passant pels anys en què s'adherí a la Lliga Catalana i la postguerra. A més a més, es posà de manifest qüestions

tan curioses com què a les darreries del segle XIX l'entitat passà d'anomenar-se Casino de Blanes a Primer Casino de Blanes, que a la dècada de 1950 a les golfes s'instal·là Radio Blanes, o que bona part dels fundadors del Club de Vela eren socis del Casino.

Després de la xerrada, els assistents van poder visitar l'exposició on s'exhibí un gran nombre de documents, fotografies i objectes de diverses procedències destacant el fons propi de l'entitat i de l'Arxiu Municipal de Blanes. Entre les peces més destacades sobresortiren les obligacions de Joan Furquet de 1897, que evidencien el sistema de finançament de l'entitat al segle XIX; el llibre d'actes de 1941, un document que relata l'estat del Casino després de la Guerra Civil i els esforços per refer-lo; i un conjunt de fotografies que mostren com eren la sala de ball i altres espais desapareguts de l'entitat.

En paraules del mateix comissari, "aquesta exposició ha volgut ser un acte de justícia i de memòria, perquè el Casino és molt més que una entitat. És un tros de la història i el patrimoni de Blanes". ■

FETS i
GENT

ORTODÒNCIA INVISIBLE
per tan sols

49€/mes

a 60 mesos!

I d'obsequi al final del tractament:

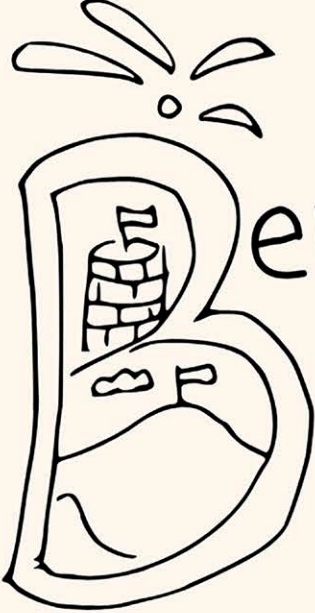
Blanquejament dental

Valorat en 300€

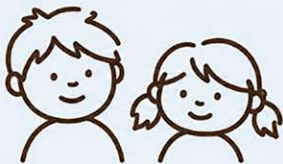
Vila Dental
FAMÍLIA MAYO SOLE

NOVA GIMCANA FAMILIAR A BLANES

 Benvinguts,
Blanes us espera

Descobreix Blanes a peu, jugant i en família

**Per a infants
dels 5 als 12 anys**

**Itinerari curt
de 2 km**
(amb opció d'ampliació)

**Motxilla amb proves
i joc interactiu final**

Cal reserva prèvia

Oficina de Turisme de Blanes
Plaça de Catalunya · 972 33 03 48

Creada per l'Escola Sa Forcanera
amb el suport de l'Ajuntament de Blanes

AJUNTAMENT DE
BLANES

ESCOLA
SA FORCANERA

Blanes

Elisa Sola Ramos,
responsable del Servei
Oficina de Català de Blanes

ELENA KOTOVA, una blanenca de Moscou

L'Elena Kotova es va establir a Blanes amb la seva família ara farà 10 anys, a la tardor del 2015. Ens explica l'Elena que *Kotova* en rus prové de *kot* "gat", i no podem deixar de relacionar la seva aparença gràcil i delicada amb les qualitats felines.

L'Elena és periodista i va ser la cara visible de les notícies esportives a la televisió estatal russa durant una temporada, abans que naixessin els seus dos fills. Després es va dedicar al periodisme cultural i escrivia sobre viatges turístics per a la televisió i altres mitjans. En aquell moment –els anys 90–, aquest tipus de contingut era molt apreciat a Rússia perquè es respirava un ambient de llibertat i d'obertura que impulsava la gent a viatjar per tot el món i a tenir l'esperança de poder canviar moltes coses. No obstant això, l'optimisme es va anar marcint amb l'inici dels problemes amb Crimea. Va ser llavors quan l'Elena i la seva família van comprendre que el seu projecte personal no coincidia amb el del seu país i van decidir establir-se a Blanes.

És lògic preguntar-se per què una família de Moscou, habituada a viure en una gran ciutat, escull Blanes com a residència. La resposta és que, senzillament, se'n van enamorar després de passar-hi unes quantes

vacances d'estiu. L'Elena recorda la sensació de passejar pel passeig de Mar i pensar: "algun dia vindré a viure aquí i caminaré per aquest passeig cada dia". Així va ser com l'Elena va començar un projecte periodístic des de Blanes per difondre la cultura enogastronòmica de Catalunya entre els turistes russoparlants.

Al principi la llengua que parlava l'Elena era el castellà, que havia estudiat a l'Institut Cervantes de Moscou, però ben aviat va començar a aprendre el català perquè "per a mi l'idioma és la veu d'aquesta terra". L'Elena ens diu que aprendre la llengua ha estat la clau que li ha permès entrar realment en el país, ja que ella no s'ha volgut quedar a la superfície sinó que s'ha endinsat en el nostre territori, ha conegut molts cellers de l'Empordà, restauradors, formatgers, pagesos, conservadors d'esglésies, ha anat a la verema ("experiència màgica!")... De fet, està enamorada de Cadaqués i ens diu que: "si

**Elena amb
els seus fills**

tu vas a un celler d'aquí amb turistes i parles en català, l'experiència és diferent". Per això un dels seus objectius és mostrar als russos que visiten Catalunya la varietat de matisos d'aquesta terra i anar més enllà dels tòpics de la sangria i el flamenc: la tramuntana, els vins, la verema, Cadaqués i Cap de Creus... Per això els seus amics li diuen que és l'ambaixadora de Catalunya.

Una de les coses que va sorprendre molt l'Elena és que la gent del país volgués parlar amb els estudiants de català per ajudar-los a adquirir fluïdesa. Així va ser com ella va conèixer dues persones que li han donat molt de suport en aquesta aventura de l'emigració: són els seus voluntaris lingüístics, en Rafel i la Nuri, que s'han convertit en família. Ens explica l'Elena que s'havia fixat en una casa de Blanes amb un gran jardí i que quan

hi passava per davant sempre sentia el desig d'entrar-hi. La casualitat va fer que els seus voluntaris lingüístics fossin els propietaris de la casa! La connexió va ser tan especial que no s'han deixat de veure. A banda de compartir estones a la vora de la llar de foc parlant en català i donar-li confiança i seguretat, en Rafel i la Nuri l'han ajudada en molts aspectes, com per exemple el de fer realitat un dels somnis de l'Elena: que una coral infantil de Moscou de primer nivell actués a Blanes, a l'Església de Santa Maria i al Teatre! No va ser fàcil, perquè s'havia de quadrar moltes coses, però es va aconseguir!

Ara l'Elena treballa com a editora per a dues de les editorials més grans de Rússia, corregint i traduint llibres, i ho fa des de casa seva, al centre de Blanes, envoltada de les teulades del poble, amb vistes a l'església, a Sant Joan, i amb el so regular del campanar com a banda sonora quotidiana.

També s'ha atrevit a publicar un llibre propi, que ha imprès la Indústria Gràfica Montserrat ("és un llibre molt de Blanes; només el podia haver escrit aquí"), en què reflexiona sobre les pèrdues que es pateixen al llarg del camí de la vida (la immigració, la separació dels fills quan marxen de casa...), i també sobre la connexió de les persones amb el territori i la importància d'estar en harmonia amb la naturalesa que ens envolta. L'Elena és un exemple d'aquesta simbiosi perquè es declara orgullosament blanesca: "10 anys són tota una vida! I jo ara soc una persona absolutament nova. Quan vaig al Palau de la Música a escoltar Rachmàinov, és clar que m'emociono i sento nostàlgia d'una cosa que ja no existeix, perquè les coses importants ens les emportem amb nosaltres: les sensacions i la cultura".

Ha estat un gran plaer de parlar amb l'Elena Kotova, i tot un honor que ens enriqueixi amb el seu bagatge! ■

ceigrup

blanes

Anselm Clavé 5 · 17300 BLANES
www.ceigrupblanes.com

   @ceigrupblanes

MIRAMAR
— Blanes · Costa Brava —

PROPERA PROMOCIÓ DE 75 PISOS AMB VISTES AL MAR

Avinguda d'Europa, cantonada carrer de les Guilleries

MIRAMAR
Blanes · Costa Brava
Pisos d'obra nova
a partir de
275.000 €

Joan Guerrero,
periodista i comunicador

La importància de generar confiança en les institucions: Lara Torres i Govern Obert

Ja fa més d'un any i mig des de que Lara Torres Lledó (Sant Martí Sarroca, 1986) és Directora General de Govern Obert, un organisme dedicat a acostar les institucions a la ciutadania. Ens hem assegut amb ella per conèixer el seu balanç a la feina portada a terme fins ara i els objectius de futur, en una entrevista que podem considerar, també, una forma més de posar en pràctica les idees de Govern Obert.

És directora general de Govern Obert des de setembre del 2024. En què consisteix?

Lara Torres: És un càrrec que anteriorment ha estat ubicat a la conselleria de Justícia, i a Exteriors, però a partir del govern d'**Esquerra** passa a Presidència, amb molt bon criteri, en la meua opinió, perquè la transparència i la participació son qüestions transversals. Nosaltres fem les polítiques transversals de participació, transparència i bon govern. Acompanyem als diferents departaments quan volen fer processos participatius, per

tenir totes les garanties, i marquem criteris comuns perquè tots els departaments compleixin la llei de transparència de 2014. Som els encarregats de redactar les cartes dels serveis que presta la Generalitat a la ciutadania, i assessorem als seus departaments sobre els codis ètics. Bàsicament, en l'àmbit de Govern Obert, marquem el criteri conjunt de tota l'administració de la Generalitat. Per exemple, en participació, hem anat al Priorat i el Penedès, i hem acompanyat al Departament d'Agricultura a les sessions participatives sobre els plans territorials agraris, dissenyem tot el procés, i retornem a la ciutadania què incorporem a la política pública d'aquests processos participatius, però també què no, i els motius.

Quin balanç fa de les accions que ha dut a terme al capdavant d'aquest càrrec?

Crec que s'han fet avenços importants. Hem pogut aprovar l'avantprojecte de llei de participació ciutadana, que portava proposat quatre anys, i preveiem que s'enriqueixi amb el debat parlamentari, però es pugui aprovar aquest any, que dona als ciutadans garanties per participar en les polítiques que es porten a terme. També hem avançat en la creació de cartes de serveis per donar garanties als ciutadans sobre els seus drets, passant de cinc a una cinquantena. Hi ha major transparència en les reunions d'alts càrrecs a la Generalitat, una de les coses de les que ens encarreguem, corroborada també per l'últim informe de la Síndica de Greuges. Tot això serveix per generar confiança de la ciutadania envers les institucions, i combatre alguns discursos que sembla que s'estan posant de moda, en relació a les *fake news*.

Sobre quines directrius es basen a l'hora de dur a terme aquestes accions?

Ens regim per la Llei de Transparència del 2014, sorgida d'un consens ampli. És cert que aquesta llei ha conseguit grans avenços, però probablement es va aprovar sense el recolzament econòmic necessari per implantar cap política. Tot i això, crec que des de la Generalitat s'ha fet una feina ingent per facilitar les sol·licituds d'accés a la informació pública. Al final, cada cèntim d'euro que es gasta en l'administració pública, s'ha de poder saber des de la ciutadania, i això ens fa més forts, i permet generar confiança.

Aquest càrrec implica moure's per tot el territori català. Com porta aquesta experiència?

A nivell professional, és molt enriquidor conèixer el territori i veure diferents formes de fer. Ens relacionem amb moltes administracions, no només la Generalitat, i conèixer l'administració local és molt interessant. A nivell

personal, i tenint tres nens petits, la renúncia és molt elevada, però crec que això és per un període determinat, així que m'enfoco al cent per cent en fer bé la feina.

També la porta a tractar amb integrants de tota mena de pensament polític. És important dirigir-se a tothom de forma igualitària en aquest context? Reben respostes diferents segons l'afiliació política?

Crec que és molt important escoltar a totes les veus, i és una cosa que fem, per exemple, a la fase final de l'avantprojecte de llei de participació ciutadana que ja s'ha aprovat. Nosaltres teníem clar que la llei havia de tenir un consens ampli per perdurar, i s'havien d'incorporar visions diferents sobre aquesta participació. Vam fer quatre sessions amb municipis de mides diferents, a les que van venir regidors i alcaldes de diversos partits polítics. Això ens ha permès generar un text amb molt de consens, i tenim expectatives de que s'acabi aprovant al Parlament, i que no es canviï cada cop que hi hagi moviments polítics.

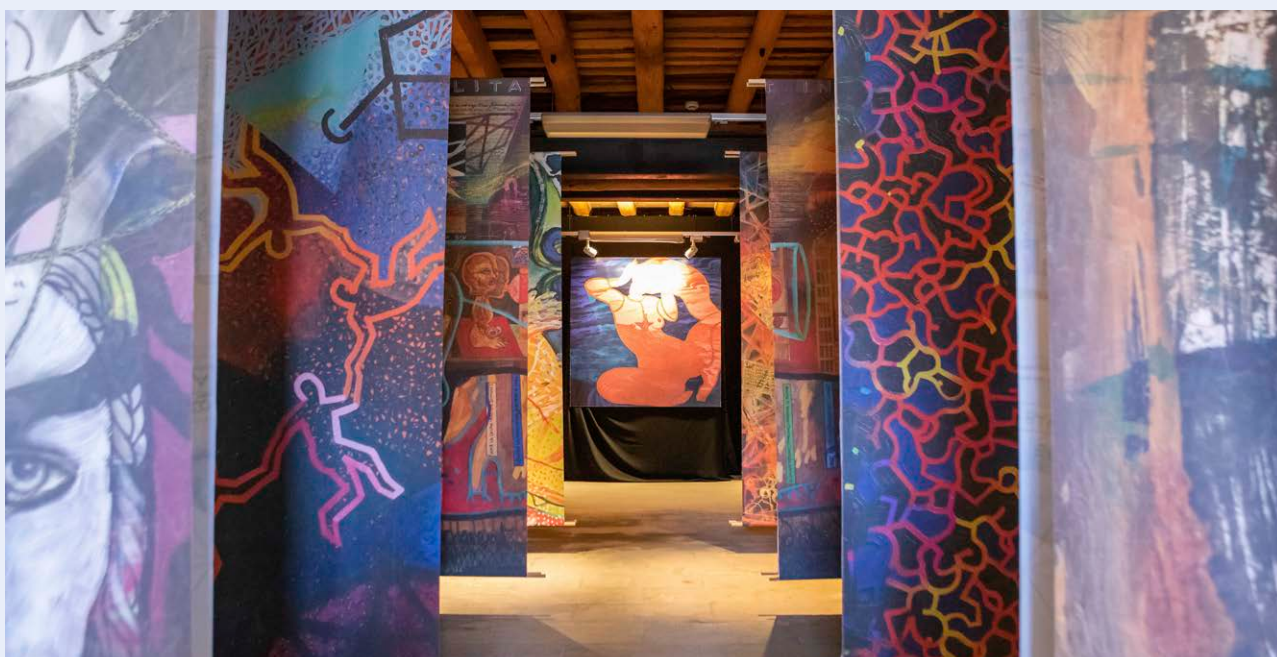
Un dels objectius de Govern Obert és fer més transparent i oberta la forma de fer govern per la ciutadania. Creuen que estan complint amb això?

Anem pel bon camí, però sempre es pot millorar. Tenim reptes molt importants al davant,

com l'amenaça d'alguns partits que no creuen en les institucions, en la transparència, o en la participació ciutadana més enllà de les eleccions. Això fa encara més necessari explicar a la ciutadania quina és la política de Govern Obert, la necessitat de que existeixi, i també la possibilitat que tenim, com a ciutadans i ciutadanes, de saber què fa l'administració amb els nostres diners i recursos. Sempre m'agrada dir que, com a ciutadans tenim moltes obligacions, però també molts drets, i al no conèixer-los, no els exigim. Aquesta és la nostra base.

Quines accions tenen pendents pel futur?

Volem treballar per a que el Parlament aprovi la llei de participació ciutadana, per donar un dret a que aquesta participació sigui de qualitat i amb tots els elements necessaris per a que la ciutadania generi confiança envers les institucions. També tenim una planificació anual de molts processos participatius que treballem amb els departaments, com un projecte amb centres educatius que treballa per donar esperit crític i coneixement de les institucions, per generar vincles de futur. En la transparència, hi ha ítems que les administracions eren més reticents, com quan s'encarreguen dictamins o informes a tercers amb un cost econòmic, i hem creat un criteri intern per obligar a que es publiquin ja que la ciutadania té dret a accedir-hi. ■

L'artista Neus Dalmau i Corominas ha fet tres exposicions simultànies al Museu Verdaguer, a la galeria Abartium i a l'Ajuntament de Folgueroles. Després de la retrospectiva a la Fundació Palau, amb gran èxit de crítica i públic, l'artista aprofundeix en la seva força de sanació personal i col·lectiva *La Força Verdaguer*. A la foto la instal·lació El temple de Flordeneu, a la Sala de Plens.

Celobert

L'Institut Ramon Coll i Rodés de Lloret de Mar celebra el seu 40è aniversari amb un acte institucional i festiu

Mural commemoratiu al pati del centre

L'Institut Ramon Coll i Rodés, el primer institut públic de la població, va commemorar el 17 d'abril passat els seus 40 anys d'història amb un acte que va aplegar la comunitat educativa i representants institucionals a les mateixes instal·lacions del centre. La celebració es va iniciar amb els parlaments protocol·laris de diverses autoritats polítiques i educatives, les quals van fer un repàs de la trajectòria del centre i, alhora, van valorar la tasca educativa duta a terme durant aquestes quatre dècades i van reafirmar el seu compromís amb una educació pública i de qualitat arrelada al territori.

La imatge més contundent d'aquesta efemèride i que va fer vibrar i emocionar tots els assistents va ser veure dalt de l'escenari sis de les onze direccions de l'institut, assumint

el paper d'actors principals exercint la més alta i digna funció docent, la de rebre el reconeixement a la seva tasca docent, ja que un bon lideratge escolar és clau per a l'èxit educatiu. El primer director, Anton Aubanell, en nom de tots, va recordar els inicis d'aquest projecte participatiu i integrador, amb la seva diligència i discreció habituals.

Entre les activitats destacades en aquest acte trobem la projecció del documental *Del guix al núvol*, dirigit i realitzat per Marc Blasco i Guillem Tarrés, amb una mirada retrospectiva a tota la comunitat educativa, amb imatges i veus autoritzades per la seva experiència viscuda al llarg d'aquests anys. A continuació es va fer la presentació del llibre commemoratiu *INS RAMON COLL I RODÉS 40*, coordinat per Josep Vilanova, en el qual

ANIVERSARIS
— 40 anys —

Les direccions presents a l'acte van rebre un emotiu homenatge, amb motiu de la celebració del 40è aniversari

Foto: Alumnat CFPM Vídeo, Discòquei i So, 2026

es fa un repàs dels fets més rellevants de l'institut des de la seva obertura.

Durant l'esdeveniment, es va poder gaudir de diverses actuacions. L'alumne Egor Stepanychev va interpretar magistralment amb la guitarra elèctrica *Forever young* d'Alphaville, acompanyat al teclat del professor Marc Blasco. L'exalumna Núria Rupia va fer una interpretació commovedora de la cançó principal del musical d'*El Petit Príncep*, acompanyada al piano per la professora Esther Ramos. També hi va haver dues magnífiques actuacions del combo format per docents de l'institut i dirigit per la Cèlia Tresserras, amb peces tan entranyables com *Viatge a Ítaca* de Lluís Llach i *Quant tot s'enlaira* de Txarango.

L'institut Ramon Coll i Rodés es va omplir de persones en l'acte central de la celebració dels 40 anys, amb una combinació de música, memòria col·lectiva i canvi generacional. ■

Portada artística del llibre commemoratiu realitzada per Víctor Peralta, escenògraf i figurinista

Vista panoràmica de l'institut Ramon Coll i Rodés de Lloret de Mar

Manifestació de tota la comunitat educativa al Passeig Jacint Verdaguer de Lloret de Mar, 1992

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

C/Roig i Jalpí, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

Ce Fernández Recasens,
coordinació de projecte
pedagògic de l'Esbart
Joaquim Ruyra

DANSA

Fotos: Tito Llorca

El projecte Dansa a les Escoles de l'Esbart Joaquim Ruyra arriba a Lloret de Mar

El passat 29 d'abril es va celebrar la cloenda del **“Dansa a les Escoles” a Lloret de Mar**, impulsat per l'Esbart Joaquim Ruyra de Blanes. El projecte té com a objectiu acostar la dansa tradicional a les escoles i ja fa gairebé deu anys que es duu a terme a Blanes, on hi participen tots els estudiants de primària. Combina la didàctica de la dansa tradicional amb el coneixement de la història i el significat cultural dels balls i constitueix una experiència consolidada de treball educatiu i de retorn social.

Enguany, per primera vegada, i gràcies a la complicitat de la Secció d'Educació de l'Ajuntament de Lloret, s'ha dut la iniciativa

també a Lloret on hi han participat els alumnes de tercer de primària de totes les escoles públiques de la vila: l'Institut Escola, l'Escola Joan Domènech i Moner, l'Escola Pompeu Fabra, l'Escola Pere Torrent, l'Escola Esteve Carles i l'Escola Àngels Alemany; així com l'escola concertada de la Immaculada Concepció.

Cal posar de relleu que les professores del centre hi tenen un paper cabdal, i que sense la seva bona disposició, col·laboració i dedicació aquest projecte no seria possible. Al principi de curs, l'Esbart Joaquim Ruyra ofereix una sessió de formació per a les docents, on aprenen els balls que es treba-

FETS i
GENT

Classe de mostra per
a les professores
de Lloret de Mar

Foto: Ce Fernández Recasens

llaran, i que en aquest han sigut el Ball de Pedretes de Mataró, el Ball Francés, el Ball de Plaça i el Toquen a córrer. El professorat rep un dossier pedagògic amb materials de suport que inclou detalls sobre els orígens i la història de cada dansa així com els punts de dansa, l'estructura musical, i propostes de treball a l'aula. A més, tenen accés a enregistraments de la coreografia, fets pels dansaires de l'Esbart; a les peces musicals, amb arranjaments de Marcel Casellas; i al suport durant el curs de l'equip pedagògic de l'Esbart.

La docència de dansa tradicional a les escoles catalanes ve de lluny i aquesta iniciativa de l'Esbart Joaquim Ruyra de Blanes beu d'una tradició iniciada pel Sac de Danses, un grup de mestres que als anys seixanta i setanta que es van dedicar a la cerca i documentació de danses pel territori així com a la publicació de cançoners i a la promoció i creació de materials per a la docència de la dansa d'arrel. Actualment, hi ha diversos

projectes reeixits i en marxa arreu del territori, com poden ser el Dansa Ara, el Fem Dansa o el Ballem Arrelats, entre d'altres, molts d'ells impulsats per la Factoria Mascaró.

Pel que fa a l'Esbart Joaquim Ruyra de Blanes és una entitat cultural amb una llarga trajectòria en la promoció, la recerca i la difusió de la cultura popular catalana, especialment en l'àmbit de la dansa tradicional. Fundat a la dècada de 1960, l'Esbart ha desenvolupat durant més de cinquanta anys una activitat continuada en la formació, la creació artística, la recuperació de repertori tradicional i la dinamització cultural del municipi de Blanes i participa regularment en festivals, trobades i activitats de cultura popular arreu dels Països Catalans. En els darrers anys, l'entitat ha impulsat diversos projectes amb un fort component pedagògic i de divulgació i ha participat en iniciatives de recuperació i difusió de la història local i de la cultura popular, tot col·laborant amb l'Arxiu Municipal de Blanes, amb centres educatius i amb altres entitats culturals en activitats de divulgació.

L'any vinent, l'Esbart Joaquim Ruyra de Blanes celebra el desè aniversari del "Dansa a les escoles" a Blanes. Com a novetat, l'Esbart s'ha proposat d'ampliar el projecte també a l'educació secundària i de publicar un llibre amb els materials pedagògics del Dansa a les Escoles. Pel que fa a Lloret de Mar, es preveu que el curs vinent es segueixi amb el projecte i es pugui ampliar a més cursos amb tant d'èxit com en aquesta primera edició. ■

Jordi Borràs,
historiador

◦ PATRIMONI ◦

Sant Joan. La gran Diada dels Països Catalans

Començarem amb uns versos de **Joan Maragall** (1860-1911):

Ja les podeu fer ben altes
les fogueres aquest any
cal que brillin lluny i es vegin
els focs d'aquest Sant Joan.
Cal que es vegin de València
de Ponent i de Llevant...
i en farem també a la Serra
perquè els vegin més enllà...
i el crit d'una sola llengua
s'alci dels llocs més distants
omplint els aires encesos
d'un clamor de Llibertat

Hi ha una imatge que sintetitza de manera gairebé perfecta la identitat compartida de la nostra terra: una línia de foc que neix al cim del Canigó i que, en poques hores, se ramifica fins a encendre milers de fogueres des de Salses fins a Guardamar, i de Fraga fins a Maó. La revetlla de Sant Joan no és només la festa del solstici d'estiu; és, per dret propi, la gran festivitat comuna dels Països Catalans. Hi ha la creença popular que atorga als focs de Sant Joan virtuts de caràcter remeier, purificador i de fecunditat. És un foc màgic i sagrat; se'n recullen les cendres per les seves virtuts guaridores i preservadores del mal, les fogueres estan relacionades amb el culte precristià del Sol, com a font de llum i vida. Aquesta nit ha mantingut al llarg del temps, la seva tradició pagana que integra ritus solars, amb d'altres relatius a l'aigua, les plantes i els estels. Conflueixen en aquesta nit tradicions pirinenques, mediterrànies, cèltiques i romanes. Segons **Joan Amades**, la nit de Sant Joan és el moment més màgic de l'any, un canvi de cicle on el món natural i el sobrenatural es toquen. Estructurava la festa al voltant de tres eixos cosmològics que es repeteixen de punta a punta del nostre territori: **el foc, l'aigua i les herbes.**

Cal recordar que aquella nit celebrem el solstici d'estiu, tot i que l'astronòmic s'ha produït el dia 21 de juny. En els pobles costaners, era costum banyar-se cap a la mitjanit, per tal d'obtenir salut i bona ventura per tot l'any. Les coques, els petards, les traques i els focs són part integrant d'aquesta nit màgica.

LA CULTURA NACIONAL POPULAR

En una època de substitució cultural per models forans, espanyols o anglosaxons, és més necessari que mai enfortir la nostra cultura nacional i celebrar el Sant Joan com cal, amb el foc com a element central, que cada cop està més restringit i reduït a determinats llocs.

Com va passar de ser una festa rural i folklòrica a convertir-se en la gran diada unitària dels Països Catalans? La resposta la trobem a mitjan segle XX, en ple context de postguerra i sota el jou de la dictadura franquista, quan la nostra llengua i cultura patien una persecució sistemàtica.

L'any 1955, un excursionista de la Catalunya Nord, **Francesc Pujade**, inspirat pel poema *Canigó* de Jacint Verdaguer, va encendre un foc al cim d'aquesta muntanya simbòlica la nit de Sant Joan i, des d'allà, baixar la flama per encendre les fogueres de la plana del Rosselló.

Aquella iniciativa local va encendre, mai millor dit, la imaginació dels activistes culturals del sud. L'any 1966, malgrat les traves burocrà-

tiques i la vigilància de la policia franquista, la Flama del Canigó va creuar per primera vegada la frontera administrativa i va arribar a Vic. A partir d'aquell moment, la flama es va convertir en un símbol clandestí i potentíssim de resistència.

DE LA CLANDESTINITAT A L'ERA DE L'OCI: EL SIGNIFICAT POLÍTIC DEL FOC

En un moment en què la llengua catalana estava perseguida i les llibertats col·lectives anihilades, la nit de Sant Joan esdevenia un espai de llibertat conquerida. Creuar la frontera administrativa per portar la flama des de la Catalunya Nord era burlar el règim. Cada foguera encesa amb aquella flama funcionava com un far de dignitat que cridava, enmig de la foscor totalitària, que el poble continuava viu i connectat. Durant la Transició, aquesta flama va viatjar en autobusos, cotxes particulars per mar, terra i aire cap a València i Palma: d'aquesta manera, Sant Joan ja no era només la festa de l'estiu; s'havia convertit en la festa nacional indiscutible dels Països Catalans, un espai de llibertat i de retrobament comunitari.

Avui dia, cada any, com mana la tradició, un grup d'excursionistes del *Cercle de Joves de Perpinyà* agafa la flama, que des de 1955 resta encesa a la cuina del Museu de la Casa Pairal del **Castellet de Perpinyà**, i pugen al cim de prop de tres mil metres del Canigó, on encenen una nova foguera, després de llegir un manifest. L'endemà, a trenc d'alba, en acabat d'haver passat la nit vetllant el foc, inicien el descens amb la Flama renovada. Moltes altres persones reunides al cim encenen teies i brasers per iniciar el recorregut cap a diferents punts dels Països Catalans fent relleus a peu, en bicicleta, en cotxe i fins i tot en llaüt (a l'Ebre) per fer possible que la Flama s'escampi i arribi a temps d'encendre les fogueres de la nit de Sant Joan. Una tasca que des de fa una pila d'anys aconsegueix **Òmnium Cultural**.

La Flama del Canigó és rebuda al Parlament de Catalunya en un acte institucional, així com també en ajuntaments, consells comarcals, entitats culturals, socials i esportives de moltíssim municipis.

Dit tot això, podem dir que ens trobem davant d'un punt d'inflexió, ja que tot i que la diada és ben viva, sí que pot córrer el perill de caure en la trampa de la **mercantilització, la folklorització i la massificació turística**. El Sant Joan del segle XXI sovint es debat entre la continuïtat de la festa comunitària de barri, gestionada pels veïns, i els macroconcerts o les nits de platja despersonalitzades i purament lúdiques. Depèn de tots i totes nosaltres. ■

Catalina Mulet Busquets,
voluntària del Correllengua
Agermanat

De mà en mà, la força de tot un poble en moviment

Amb un parell d'altaveus antiquats donant les primeres notes d'*Amb el cor*, la cançó del Correllengua Agermanat, ha entrat la Flama de la Llengua a pràcticament tots els municipis per on havia de passar. Tret, això sí, dels pobles de les Illes Balears, on fa trenta anys que *La presó del rei de França*, s'ha instal·lat en l'imaginari col·lectiu dels mallorquins i, més tard, també dels menorquins, eivissencs i formenterencs, com la banda sonora que acompanya l'entrada de la Flama de la Llengua.

El Correllengua Agermanat ha recorregut carreteres nacionals i carrerons estrets, pobles petits i capitals de comarca, trams plens de corredors i d'altres amb un parell mallorquí de ciclistes valents. Va sortir el passat 19 d'abril de Prada de Conflent, de la tomba de Pompeu Fabra, i va arribar fins a l'Alguer, travessant la Catalunya Nord, el Principat, el País Valencià i les Illes Balears, després de més de dues setmanes d'activitat. Després, la Flama encara ha fet una darrera passa fins a Brussel·les, davant del Parlament Europeu, per reclamar l'oficialitat del català a Europa.

En total, han estat més de 1.500 quilòmetres, més de 500 municipis, més de 180.000 participants i desenes d'aturades en què l'arribada de la Flama es convertia en festa, comunitat i reivindicació. El Correllengua Agermanat ha estat, sobretot, una demostració que hi ha una força col·lectiva que continua ben viva. Que hi ha molta gent disposada a moure's, a organitzar-se, a córrer, a pedalar, a tallar carrers i a sortir a rebre la Flama perquè sap que, darrere aquest foc, hi ha un poble que estima la seva llengua, que la vol viure amb normalitat i que sortirà a defensar-la sempre que faci falta.

Portar la Flama a la mà, encara que només sigui durant un moment, és una sensació que costa molt d'explicar, que només pots entendre si l'has viscuda. Et dona una força que t'estira, que et motiva i que et fa avançar, empesa pel pes del relleu, la gent al voltant, els crits i una emoció difícil de contenir. Però, sobretot, et fa sentir part d'una mateixa cadena, una Flama que passa de mà en mà entre persones que, potser no es coneixen, però que comparteixen una mateixa il·lusió. Talment com la llengua, que travessa barres i fronteres imposades, la Flama ha anat unint territoris, accents i realitats diferents dels Països Catalans en una mateixa defensa. Encara que cadascú només l'hagi portada una estoneta, totes aquestes mans han acabat dibuixant una imatge molt clara, la d'un poble que, de Prada a l'Alguer, es reconeix en una llengua compartida i ha demostrat que no parará de defensar-la conjuntament.

Aquesta és la gran força que ha tingut el Correllengua Agermanat. No ha estat només una resposta al moment difícil que viu el català, ni una simple queixa contra els atacs

constants, ni tan sols una fotografia emocionant en una de les tantes rebudes per penjar a les xarxes. Ha estat una demostració de voluntat col·lectiva, una manera de demostrar que hi ha tota una generació que no es conformarà a continuar resistint com fins ara, que vol fer passes endavant, ocupar els carrers i recuperar l'autoestima col·lectiva.

El Correllengua Agermanat ha estat organitzat per gent d'arreu dels Països Catalans, gent que, de manera voluntària, ha decidit implicar-se de ple en aquest projecte. Persones que provenien de punts de partida diferents, amb maneres de fer diverses, però unides per una mateixa idea, l'amor per la llengua i la voluntat de viure-la amb normalitat. Tot això ha estat possible, sobretot, gràcies a totes les persones que han aportat el seu granet d'arena o, segons qui, el seu arenal. Clubs esportius, entitats culturals, organitzacions locals i moltíssima gent que ha dedicat temps i esforç a organitzar el pas de la Flama pel seu municipi, preparar actes de rebuda, fer tràmits burocràtics, coordinar voluntaris o editar vídeos a contrarellotge, sempre amb la idea que, per damunt del cansament i de les hores de feina, aquest projecte significava alguna cosa, que havia de funcionar i que aquesta bogeria valia la pena.

I sí, ha valgut la pena. A les diverses presentacions prèvies, el Correllengua s'anunciava gairebé com una bogeria, un projecte ambiciós, difícil d'imaginar fins i tot per als qui el feien possible. Avui, mirant-ho amb perspectiva, podem dir que aquesta bogeria és una realitat. Ha mobilitzat més de 180.000 persones d'arreu dels Països Catalans, ha omplert places i carrers i ha convertit la Flama en un símbol de força col·lectiva.

Però aquest sentiment d'esperança que ha generat el Correllengua no pot ser en va. No pot quedar només com un record, com una fotografia emotiva a les xarxes o com uns dies que ens han fet sentir que tot era possible. El Correllengua ha demostrat que som molts i que, si ens organitzem, tenim molta més força del que ens volem fer creure. Ha demostrat que hi ha milers de persones disposades a sortir al carrer per defensar una cosa tan normal com poder parlar la seva llengua a casa seva. I aquesta és la lliçó que n'hauria de quedar, que existeix una força molt gran que sorgeix de l'organització i la feina compartida.

Per això, el Correllengua Agermanat no ha de ser un punt d'arribada, sinó un punt de partida. Ha de servir per entendre que la lluita per la normalització de la llengua catalana guanya força quan es pensa i s'organitza des de tots els territoris alhora. El Principat, el País Valencià, les Illes Balears, la Catalunya Nord i l'Alguer comparteixen llengua, horitzó i una mateixa voluntat, la de viure en català. L'objectiu és compartit i, precisament per això, la resposta també ho ha de ser; col·lectiva, popular i posant el focus en els Països Catalans, sense deixar ningú enrere.

No deixar que la Flama s'apagui vol dir això: convertir l'emoció en continuïtat, l'esperança en força compartida i la defensa de la llengua en una feina de cada dia. Vol dir fer circular aquesta consciència als carrers, a les entitats, als clubs, a les escoles, als mitjans i a les institucions. Perquè una llengua viu quan es parla, quan es comparteix, quan es defensa i quan passa, com la Flama, de mà en mà. ■

**ÒPTICA
PLANELLS**

PLAN VEO

**Tenim les
teves ulleres
de la pública**

Vine al nostre establiment
a informar-te i a sol·licitar-les

PLAN VEO!

ÓPTICOS
OPTOMETRISTAS
Colegio Oficial

Marta de Egea,
consellera de
Sostenibilitat
i energia

No descobrim pas la sopa d'all: Catalunya és un país eminentment forestal, i la Selva és una de les comarques amb més superfície arbrada del territori. Des del Montseny i les Guilleries fins a la plana selvatana i les serralades litorals, suredes, alzinars, pinedes i boscos mixtos configuren un patrimoni natural excepcional. Un patrimoni que és, alhora, una gran riquesa i una responsabilitat col·lectiva davant d'un dels principals reptes ambientals del nostre temps: els incendis forestals.

Durant les darreres dècades, els boscos de la comarca han experimentat una transformació profunda. L'abandonament progressiu de moltes activitats agrícoles i forestals ha afavorit que antigues feixes, camps i pastures hagin estat colonitzats de nou per la vegetació. La natura recupera espai, però aquest procés també comporta conseqüències que sovint passen desapercebudes.

L'augment de la superfície forestal pot semblar, a primera vista, una notícia excel·lent. Més arbres signifiquen més captació de carboni, més biodiversitat i més paisatge verd. Però la realitat és més complexa. Quan els boscos acumulen una gran quantitat de

combustible vegetal —arbres morts, branques seques, matolls densos o masses excessivament atapeïdes— augmenta notablement el risc que un incendi es propagui amb una intensitat molt superior.

Els experts coincideixen que el principal problema ja no és tant el nombre d'incendis com la possibilitat que es produeixin grans focs d'una intensitat tan elevada que poden superar la capacitat de resposta dels equips d'extinció i generar comportaments extrems, especialment durant episodis de calor intensa, baixa humitat i vent.

Cal assumir una realitat incòmoda: davant dels focs del futur, no n'hi haurà prou amb disposar de més mitjans d'extinció; i això és el que ens hauria de fer suar -i fort-. La prevenció i la gestió del territori seran cada vegada més determinants. I és en aquest punt on les infraestructures de prevenció com les franges de protecció al voltant de les urbanitzacions, manteniment de camins forestals, punts d'aigua i àrees estratègiques de gestió, juguen un paper essencial perquè els equips d'emergència puguin actuar amb més seguretat i eficàcia quan es produeix un incendi.

Aportem solucions per a un planeta més verd

La prevenció, però, no depèn únicament de les administracions. A la Selva hi ha milers de propietaris forestals que gestionen una part molt important del territori. Sense una activitat econòmica vinculada al bosc —ja sigui la producció de fusta, biomassa, suro o altres aprofitaments— és molt difícil mantenir una gestió continuada i sostenible en el temps.

Cada vegada més especialistes defensen una visió integrada del territori. No es tracta només de gestionar els boscos, sinó de recuperar els mosaics agroforestals que combinen camps de conreu, pastures i masses forestals. Aquest paisatge divers actua com una barrera natural davant dels grans incendis i, al mateix temps, afavoreix la biodiversitat.

... FEM MEMÒRIA

La Selva no parla dels incendis des de la teoria. La comarca conserva encara la memòria de diversos episodis que han marcat el territori i la seva gent. Molts veïns recorden l'agost de 1994, quan els grans incendis de Santa Coloma de Farners i del massís Montseny-Guillerries van acabar configurant un enorme front de foc que va afectar milers d'hectàrees forestals i va posar en risc nombrosos municipis de la comarca. Nou anys més tard, l'estiu de 2003 tor-

naria a demostrar la vulnerabilitat del territori davant dels episodis meteorològics extrems. Enmig d'una de les sequeres i onades de calor més severes que es recorden, l'incendi de Maçanet de la Selva i Torreda va obligar a evacuar milers de persones de les urbanitzacions properes i va mobilitzar un ampli dispositiu d'emergència.

Aquests episodis formen part de la memòria col·lectiva de la Selva perquè van evidenciar una realitat que avui els experts repeteixen sovint: hi ha incendis que, sota determinades condicions de vent, sequera i acumulació de combustible, poden superar -com dèiem- la capacitat d'extinció. Els grans focs de 1994 i 2003 no són només records del passat; són un advertiment sobre els riscos que afrontem en un context de canvi climàtic. Front aquesta realitat, els municipis de la comarca continuen fent bona part dels deures. Comptem amb una llarga tradició forestal, administracions implicades, professionals qualificats i un patrimoni natural extraordinari. El repte és canviar una percepció encara força estesa: deixar de veure qualsevol intervenció forestal com una agressió i començar a entendre-la com una inversió en seguretat, sostenibilitat i futur. ■

Paco Moreno,
Comissió Premi
Fermí Reixach
de Teatre

El II Premi Fermí Reixach de Teatre corona Ferran Joanmiquel amb *Solstici*

FETS i
GENT

El passat dissabte 23 de maig al Casal de l'Obrera i dintre del 75è aniversari, els Amics del Teatre de Lloret van celebrar amb gran èxit la gala del II Premi Fermí Reixach de Teatre, una vetllada molt especial que va convertir el teatre en el gran protagonista d'una nit plena d'emoció, cultura i homenatge a la dramàturgia contemporània catalana.

El guanyador d'aquesta segona edició va ser el dramaturg gironí Ferran Joanmiquel Pla, de Medinyà, amb la seva obra *Solstici*, un text que va captivar el jurat per la seva qualitat literària, la força dramàtica i la sensibilitat escènica.

La gala va estar marcada per un ambient molt emotiu i festiu, consolidant el Premi Fermí Reixach com una cita cultural de referència dins el panorama teatral català. Un dels moments més especials de la nit va ser la presentació de la primera edició del llibre

de la col·lecció Premi Fermí Reixach de Teatre, una iniciativa impulsada pels Amics del Teatre per donar continuïtat i projecció als textos guanyadors del certamen.

Durant l'acte, el públic també va poder gaudir d'una lectura dramatitzada de l'obra guanyadora de la primera edició del premi, *Encara no he superat la mort de Kurt Cobain*, del dramaturg mallorquí Xavi Núñez i amb la música en directe del Lloretencs Head Injury. La lectura, interpretada pels mateixos Amics del Teatre, va emocionar els assistents i va demostrar la vitalitat i el talent de la nova dramàturgia en català.

La celebració del II Premi Fermí Reixach de Teatre reafirma el compromís dels Amics del Teatre amb la promoció de l'escriptura teatral i la creació escènica, en una nit que molts dels assistents ja defineixen com una autèntica nit màgica per al teatre. ■

GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

Farmàcia
Oms-Arias C.B.

C. Nou, 8 · Tel. 972 330 595
Blanes (Centre Vila)

Salvador Cot,
director del diari
digital *El Món*

MALALT D'AMOR PEL PAÍS

“Lluís Llach ha intervingut en tots els debats socials i nacionals, sempre des d'una posició exigent”

Fa dinou anys, dalt d'un escenari, a Verges, Lluís Llach es va acomiadar del públic en dos concerts que es recordaran per sempre. Era l'any 2007 i ningú no s'imaginava l'acceleració històrica que s'acostava, però -vist amb dues dècades de perspectiva- aquelles vetllades formaven part de l'embrió polític i social que **va arrossegar la majoria de les classes mitjanes d'aquest país cap a la idea de l'emancipació nacional**. Un dia Llach va baixar de l'escenari, però no va renunciar a res.

A partir d'aquí, **qualsevol figura amb aquest nivell de consens dins del catalanisme -i més enllà- hauria acompanyat la revolta des de la talaia que la mateixa societat li havia atorgat per mèrits evidents**. El compromís també es pot expressar des de dalt, intervenint en moments estratègics, deixant-se veure en els llocs adequats, concedint comptades entrevistes o enviant missatges de suport i encoratjament en les mobilitzacions més decisives. **És la funció habitual d'un referent quan el prestigi es combina amb l'edat**.

Però Llach va optar per implicar-se a fons. L'any 2015 va acceptar formar part de la llista electoral de Junts pel Sí i no pas simbòlicament, sinó en un lloc de sortida que el va fer diputat. Una funció que va exercir activament, sense cap necessitat personal de fer-ho. **Més enllà de l'etapa al Parlament, Lluís Llach ha intervingut en tots els debats socials i nacionals, sempre des d'una posició exigent**.

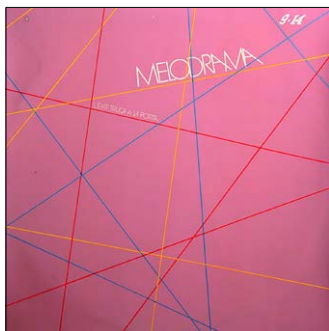
La política desgasta, però Llach encara ha tingut la voluntat de presidir l'ANC, des de l'any 2022, en un moment de desmobilització difícil d'assumir i liderar. Ha estat discutit i polèmic. Se l'ha acusat d'autoritari i d'actuar per egolatria. Però això també forma part **del servei al país d'un personatge que ho tenia tot guanyat i no necessitava baixar a una brega que la mateixa decadència política del país acaba enfangant**. Així que, per sobre d'encerts i errors, cal agrair a Lluís Llach que sempre hagi mantingut el timó, ferm, cap a Itaca. I això, justament, **és el que necessitem**. ■

Josep Maria Guinart,
professor de música

MELODRAMA - L'ÈXIT TRUCA A LA PORTA

(Audivisuals de Sarrià, 1985)

Perdedors. Per això el disc es diu **L'èxit tru-
ca a la porta**. *No em retiraré/no faré cas a
la mama/algun dia la meua sort canviarà/en
els "partys" em dirigiran la paraula/i les noies
voldran estar al meu costat.*

Pop senzill de britànica (o francesa) influència
a Poble Nou. Era 1976. Dos germans: Dionís
(el compositor i lletrista, guitarra i veu) i Toni
(el baixista). Els acompanyaven Xavi Julià,
Carles Collazos, Joan Josep Torosa i Joan
Navarro (important figura del món del còmic).

Bonics pullovers sobre camises blanques
quan el que es portava per aquí era més
aviat vestimenta post-hippie, i música "laie-
tana" o cantautors amb guitarra que inten-
taven sobreviure a la mort de Franco. Així
qualsevol triomfa: *No, no em cap al cap/
que hagi tornat/vas deixar-me un dia/per
un Hare-Krishna/per un cap rapat* ("No vull
comprar una enciclopèdia"). Comença una
guitarra elèctrica amb una melodia que no
podem dir dissonant perquè no hi ha cap
acord, però diguem-ne rareta. I en Dionís
canta com si li anés la vida.

En aquells moments les novetats eren La
Banda Trapera del Río, o Mortimer o Psicópa-
tas del Norte, o Masturbadores Mongólicos,
tot més aviat punk. I el quintet de Poble Nou
seguia a la seva, impertorbable parlant de
desventurats "guateques" i
frustracions amoroses, això
sí, pulcres, elegants, intel-
ligents i amb sentit de l'hu-
mor. *A la festa d'en Joan/
no vaig tenir ocasió/aquell
còctel de xampany em va
fer pols. [...] Guanyaran el
seu favor/els meus discos*

*moderns/els meus detalls d'amfitrió/el meu
jersei. ("La meua festa").*

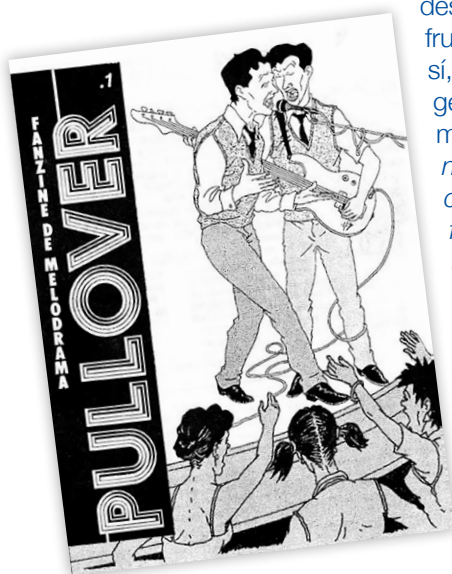
*Va arribant gent nova/gent que m'incomoda/
tu t'ho passes força bé/veig que tots t'ado-
ren/però a mi m'ignoren/ara sí, me n'aniré.
("Nit ingrata").*

*D'una mirada em desqualifiques/sense im-
portar-te que hi hagi gent/les meves bromes
ja no et fan riure/dels meus problemes te'n
desentens. [...] D'ençà que em vas veure/
amb xiruques/ ja no és el mateix d'abans.
("D'una mirada")*

*El nostre amor no rutlla/cal una decisió/He
vist les coses clares/ des d'aquest penja-
dor. [...] Obre'm l'armari, nena/deixa'm sortir
d'aquí/mitjons i naftalina/ costen de digerir.
("Obre'm l'armari")*

Tot això amb unes músiques clares i netes
(tan clares i netes com les que predicava
Joan Navarro des dels còmics de "Cairo"). Si
la primera cançó, com deia, era vital, deses-
perada, la segona, "Màgia negra", és un mig
temps d'aires francesos dels seixanta (una
mica "salut les copains" diria jo).

Fins i tot van
editar un fanzine

Primer Casino de Blanes

Des de 1854

✉ primercasinodeblanes.2@gmail.com

☎ 655 91 34 82

📷 @primercasinoblans

La tercera, “La meva festa”, accelerada, està muntada sobre un riff de teclat omnipresent. I mil sons de sintetitzador com de videojoc. Divertida? Original sí.

I la primera cara del disc la tanca “D’una mirada”. Cançó melòdica de perfecta factura amb bonic solo de guitarra i també de saxo (que recorda The Year of the Cat, d’Al Stewart, per cert) al mig.

La segona cara l’obre la cançó que dona títol al disc, amb aires de “canción del verano” però deliciosa. *A la fi m’acceptaran per esgotament/aquell crític brètol es fotrà.*

“Nit ingrata” comença que tant podria ser de Mecano com d’Olé Olé. Però la lletra els delata.

Penúltima cançó. “Obre’m l’armari”. Sintetitzador i bateria electrònica. La veu més fosca. Deu ser perquè hi està a dins.

I més tecno a “Drama a l’express”. Cançó menys melòdica. Però de perdedors igualment.

El tren sotraguejava/vam fondre la mirada/i tot aquell encís es va trencar de cop. Un parell d’hores abans/il·lusionats com infants/trèiem a Rodalies dos bitllets per a Port-Bou.

I això és tot: Vuit cançons i s’ha acabat, deixant un regust relativament amarg... Uns perdedors, però convertits en grup de culte.

• • •

Cinc anys abans, el 1980, Edigsa els havia publicat un single amb dues cançons genials, en aquest cas en castellà: “No me digas que me dejas”¹: *Hoy que por ti dejé de beber Estomacal Bonet/de fumar Ideales, de ser fan de la Welch/que me vendí todita entera/la cole de Week-End Sex. No me digas que me dejas/no te echas atrás. En el amor no podría creer nunca más. Ja ho he dit. Perdedors! I “Tu, yo i el Tibidabo”: Justo en aquel punto donde/la acera empieza a subir/con el almuerzo me detuve/de estupor palidecí/¿El Tibidabo! ¿a dónde fue?/¡Estaba soñando, me cago en diez!/Sin los croissants, sin los yoghourts/sin ti me desperté en mi cuarto, de noche aún.* Només podia ser un somni.

I un somni també era que Edigsa els edités. No sabia què fer amb ells.

I el 1983 havien colat una altra cançó tecno i insòlita en un LP col·lectiu (Barcelona Ciudad Abierta) la lletra de la qual deia: *Que solo me siento comiendo pan, me siento muy solo cuando como pan. Insoportable sensación comiendo pan en un rincón.* Van aconseguir que un contracte amb Epic se n’anés a rodar.

I final: Van fer alguns altres discos i alguns concerts de retrobada molts anys més tard. I m’he estat de dir que l’any 1979 havien estat una temporada el “grup d’acompanyament” de Sisa, amb el qual van deixar el disc “Sisa i Melodrama”. ■

1 Dintre de les seves melodramàtiques limitacions, un verdader himne de culte.

- OFTALMOLOGIA GENERAL
- CIRURGIA OFTALMOLÒGICA
- LÀSER OCULAR
- LENTS DE CONTACTE
- REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
- CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

institut
oftalmològic
FELIP

C. ANSELM CLAVÉ, 86 • 17300 BLANES • TEL. 972 35 04 77

12. RIELLS I VIABREA, UNA PEÇA CLAU EN LA DEFENSA DEL VESCOMTAT DE CABRERA

Església de Sant Llop de Viabrea

El municipi de Riells i Viabrea conserva encara avui nombrosos testimonis del seu passat medieval i del paper estratègic que va tenir dins el territori del vescomtat de Cabrera. La primera notícia documental del lloc de “Riellos” la trobem en un precepte datat el 9 de setembre de l’any 878. Des del segle XI, aquestes terres van formar part del terme del castell de Montsoriu, una de les fortaleses més importants de la Catalunya medieval. Més endavant, a partir del segle XIII, el territori quedà integrat dins la batllia de n’Orri, que va assumir la jurisdicció del terme fins que, l’any 1624, fou venuda a la família Sarriera, desvinculant-se així definitivament del vescomtat de Cabrera.

El terme de Montsoriu abastava una extensa àrea que incloïa els actuals municipis d’Arbúcies, Sant Feliu de Buixalleu, Massanes, Breda i Riells i Viabrea, així com la parròquia de Ramió, a Fogars de la Selva. Aquest ampli domini estava

protegit per una complexa xarxa defensiva formada no només pel castell principal, sinó també per diverses fortificacions repartides estratègicament pel territori.

Entre aquestes construccions destacaven la torre de Montfort, les cases fortes de Grions i de Busquets —coneguda actualment com la torre d’en Pega—, totes situades dins l’actual terme de Riells i Viabrea. Aquest conjunt defensiu tenia la funció de protegir la vall de Breda i Riells, una zona clau dins l’organització territorial i militar del vescomtat.

LA CASA FORTA DE BUSQUETS I ELS SOTSCASTLANS DE MONTSORIU

Un dels exemples més destacats d’aquest sistema defensiu és la casa forta de Busquets, també coneguda com a Torre d’en Pega en agafar el nom de la masia propera de Can Pega. L’any 1038 en l’acta de fundació del monestir de

Església de Sant Martí de Riells

Sant Salvador de Breda se cita l'alou de Busquets, i el 1265 Guerau de Cabrera cobra drets d'alberg per la casa forta de Busquets. L'any 1334 es ven un terreny que és part de les propietats de la casa forta de Busquets i el venedor i signant del document és el vescomte de Cabrera, Bernat II. Durant bona part dels segles XIII i XIV, els seus senyors van ocupar també el càrrec de sotscastlans de Montsoriu, és a dir, exercien la segona posició en la jerarquia encarregada del govern i la defensa del castell principal dels Cabrera. Aquesta vinculació evidència la importància estratègica de Riells i Viabrea dins l'estructura militar del vescomtat, així com el paper rellevant de les famílies nobles locals en el control i administració del territori.

La casa forta de Busquets és una construcció de planta quadrangular de 20 metres de costat amb pati central i diverses estances interiors, constitueix un notable exemple de combinació entre arquitectura civil i militar medieval. La seva

funció defensiva s'integrava dins el sistema de protecció del castell de Montsoriu, conjuntament amb les fortificacions de Montfort i Grions. A més de defensar el territori, la torre controlava l'activitat dels camperols i vetllava pel compliment de les obligacions econòmiques envers els senyors feudals. Encara avui es conserven elements que testimonien aquesta funció militar, com les fileres d'espitlleres i els passos de ronda superiors. Tanmateix, la torre d'en Pega no tenia només una funció defensiva. També servia com a residència senyorial i allotjament dels vescomtes de Cabrera. Alguns documents medievals defineixen el casal com a *stallio*, és a dir, un espai destinat a magatzem. Això fa pensar que també s'hi emmagatzemaven cereals, aliments i altres rendes en espècie procedents dels censos feudals pagats pels pagesos del territori. Les sitges i tenalles permetien conservar aquests productes tant per al consum de la família noble com per al manteniment dels cavallers i servidors vinculats a la defensa del castell.

Torre d'en Pega

UN PATRIMONI MEDIEVAL ENCARA VISIBLE

La petjada del vescomtat de Cabrera al municipi de Riells i Viabrea continua present avui en diversos elements patrimonials del municipi. Un dels més destacats és l'església parroquial de Sant Martí de Riells, originària del segle XI. Aquest temple apareix documentat l'any 1358 al text de les "Constitucions dels castells", on és esmentat com a part integrant del terme de Montsoriu. D'acord amb la documentació trobada, part dels carreus que es van utilitzar en la reconstrucció de l'absis de l'església del segle XVII es van extreure de la casa forta de Busquets. Un altre element a destacar del municipi de Riells i Viabrea és l'ermita de Sant Llop de Viabrea, inicialment dedicada a Sant Esteve. La primera notícia documental data de l'any 941 i l'any 1246 ja apareix documentada en una butlla del papa Innocenci IV a favor del monestir de Sant Salvador de Breda, fet que demostra l'antiguitat i la rellevància històrica d'aquest espai religiós. ■

Flors i lletres: Mercè Rodoreda i la literatura catalana

Alba Di Fabrizio Bendicho,
filòloga especialitzada
en Mercè Rodoreda

Dibuix: Siscu Garriga Molist

“Vindran les flors, pensava, i els dies blaus amb llargs crepuscles rosa, les onades tèbies de sol i els vestits clars; passaran trens curulls de gent amb els ulls brillants de la il·lusió de les grans vacances.” És un retall de “Felicitat”, dins del recull *Vint-i-dos contes* (1958), de Mercè Rodoreda. Seguint l’esclat florit d’aquesta primavera, arriba l’estiu, i amb ell, les vacances: període de lectures. I, si hi ha cap escriptora catalana l’obra de la qual millor aglutini aquests dos elements, flors i lletres, és, sens dubte, Mercè Rodoreda.

Ara fa tot just quaranta-tres anys, el 13 d’abril de 1983, l’autora va morir a la ciutat de Girona, deixant un llegat que, tal com pronosticava el seu íntim lector Armand Obiols en una carta, se seguiria llegint i estudiant molts anys després. Per a Rodoreda, escriure, “i escriure en català sobretot”, era “un plaer de solitari”, fruit d’un “cert esperit de revolta”. I gràcies a aquest esperit, els catalans avui disposem d’un dels grans temples literaris de la literatura universal, que ens expliquen

com a nació a través d’una veu, la de la Colometa, que no té res d’innocent. I, si *La plaça* brilla com ho fa, és perquè està escrita en llengua catalana.

Mercè Rodoreda va néixer el 10 d’octubre de 1908 en una torreta amb jardí al barri de Sant Gervasi de Barcelona, on va passar la infantesa envoltada de flors. El seu avi, que l’escriptora recorda amb admiració, “era un apassionat de les flors. Sempre flors estranyes, exemplars estranys que no es trobaven sovint”. Al jardí de casa, l’avi, que també era un apassionat de la literatura, hi tenia un bust de Jacint Verdaguer, un “monument a mossèn Cinto”, envoltat de flors.

Fruit de l’herència intel·lectual i sentimental familiar, un cop passades la Primera (1914-1918) i la Segona Guerra Mundial (1939-1945) i la Guerra Civil Espanyola (1936-1939) —totes ocorregudes en vida de l’escriptora—, en el moment que, als anys cinquanta, decideix posar-se a escriure alguna cosa més que “alguns contes” des de Ginebra, li surt una novel·la tan extraordinària com *Jardí vora el mar* (1967): “Vinculada a les flors, sense flors durant anys, vaig sentir la necessitat de parlar de flors i que el meu protagonista fos un jardiner.” Unes flors que seguiran apareixent al llarg de tota la seva producció literària de postguerra.

A banda del recull de proses poètiques de “Flors de debò”, dins de *Viatges i flors* (1980), en què cada text breu homenatja algun tret d’una flor identificable amb la humanitat, les flors també apareixen, ja implícitament al títol, a *La mort i la primavera* (1986), l’obra inacabada publicada pòstumament que, tal com pronosticava ella mateixa en una carta al seu editor Joan Sales l’any 1962, seria “espatarant”. És una novel·la, la de *La mort*, en què hi ha molta vida i molt “esperit de revolta”: una revolta que pot ser llegida com una resposta simbòlica a la dictadura franquista.

Altres revoltes, interiors ara, però també exteriors —la guerra—, les trobem a *Quanta, quanta guerra...* (1980), una *bildungsroman* presentada com un viatge iniciàtic simbolitzat, també, en les flors, a partir de la circularitat que lliga l’inici amb el final de la novel·la: “Adeu, clavells, adeu!”, primer, i “tornaria a casa a treballar el camp de clavells”, després. I, també vinculades a la infantesa i, doncs, a la innocència —i per això, blanques—, les

flors ja les trobàvem a *Aloma* (1938 i 1969) i al conte “Carnaval”, dins de *Vint-i-dos contes* (1958). Gardènies, en tots dos casos, vinculades a un ideal, el somni, que es veurà destruït per la més pura realitat.

És el que ocorre en tota la producció narrativa de postguerra de Mercè Rodoreda, segurament, tal com explica al “Pròleg” de *Mirall trencat* (1974), a causa de la metabolització de l'experiència que cal per convertir uns fets

determinats en literatura. Així, doncs, allò que s'havia constituït com un ideal vinculat a la infantesa de l'autora —les flors, el jardí, l'avi i els llibres— cristal·litza en l'obra plena de flors que, representant l'ideal incorruptible que acaba sent corromput, més de mig segle després encara llegim. Arriba l'estiu, temps de lectures: us convidem a seguir llegint i celebrant la literatura catalana tal com feia ella. Bon Sant Joan! ■

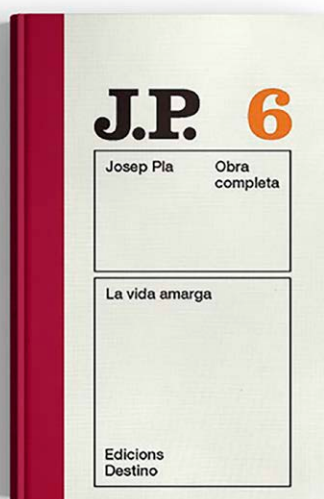
LLETRES

Xavier Surís · estudiant universitari

ara pla!

en col·laboració amb

Josep Pla
fundació

La vida amarga
Autor: Josep Pla
Editorial: Destino
592 pàgines
PVP: 40€

La Vida Amarga

Fins ara, les lectures planianes havien estat un analgèsic eficaç davant de l'empatx cognitiu de materials acadèmics. *La Vida Amarga*, però, ha esdevingut més aviat una llepolia enverinada: un trencament estètic, la pèrdua del plaer convencional. I això la fa una obra de gran notorietat.

La Vida Amarga recull vint-i-quatre relats; fruits madurs d'una vivència primerenca derivada de l'exercici del periodisme com a corresponsal: “haver tastat moltes cuines, dormit en innombrables llits i parlat amb molta gent”. Tot i escriure'ls i publicar-ne la primera versió a cavall de la vintena i la trentena (dins *Coses Vistes*, 1925; *Llanterna màgica*, 1926 i *Relacions*, 1927); el sedàs de l'experiència va propiciar-ne una profunda reelaboració, ja en les noves edicions que van aparèixer en diversos títols de l'editorial Selecta. Finalment, Pla va decidir reagrupar-los al sisè volum de l'Obra Completa l'any 1967. Tanmateix, *La Vida Amarga*, com *El Quadern Gris*, no és una revisió, sinó una primera ullada; és la narració d'un descobriment: l'Europa d'entreguerres, trista i ensopida, retratada en escenes de Barcelona, París, Berlín, Roma o Lisboa, entre d'altres.

El resultat és d'un interès notable, no tant pel contingut com per la perspectiva des de

la qual Pla mostra les seves observacions. La societat disfòrica i grotesca de la primera meitat de segle queda radiografiada des d'una cosmogonia atípica: les cases de dispesa curulles de personatges miserables i estrambòtics. Lector i escriptor observem, amb complicitat i mitjançant la ironia mordaç, els estralls d'un món problematitzat a punt de trabucar.

Ara bé, *La Vida Amarga* és un llibre de plaers controlats. Els passatges humorístics s'entrecreuen amb escrits més aviat estàtics. Pla és tan reeixit a l'hora de la redacció que les seves cròniques arriben a ser tan grises com els seus protagonistes. Un mecanisme retòric de mèrits evidents, malgrat que, de bell antuvi, sigui d'apreciació abstrusa. Heus aquí l'estranyament estètic.

Amb aquesta cinquena entrega poso el punt final a la tríada iniciàtica que encetà *El Quadern Gris* i continuà *Coses Vistes*. Trobo que *La Vida Amarga* m'ha portat a menys interpretacions i vull evitar el risc —amatent— d'allargassar-ho massa i ser redundant. Així doncs, tanco l'article animant-vos a llegir *La Vida Amarga*, perquè paga la pena. Però amb paciència; i de tant en tant: quedar-ne enfarfegat podria truncar-ne les virtuts. I en té moltes. ■

Pepa Úbeda,
escriptora

El gueto i altres poemes
Editorial :PUV (Publicacions
de la Universitat de València)
Traducció de Pepa Úbeda de
The Ghetto and Other Poems
de Lola Ridge
Preu: 14,25 €
Ebook: 8,54 €

El gueto i altres poemes de Lola Ridge

Per primer cop en català la traducció d'un dels poemaris fonamentals de Lola Ridge (Irlanda, 1873 – Estats Units d'Amèrica, 1941), la gran escriptora i activista anarquista, marxista i feminista. A més del llarg poema "El gueto", on retrata la vida dels immigrants jueus ubicats en el Lower East Side de Nova York, hi ha poemes essencials com la tràgica "Cançó de Bressol" i el terrible "Frank Little al Calvari".

La catedràtica de Literatura Nord-americana de la Universitat de València, Carme Manuel, em va oferir la traducció —per primer cop al català— d'*El gueto i altres poemes* de Lola Ridge. Va ser publicat el 2025 pel Servei de Publicacions de la Universitat de València. L'autora, com altres contemporànies seves també modernistes, ha estat ignorada per ésser radical políticament, convertir la seva poesia en una arma sociopolítica i ser dona. Tanmateix, pertany al grup d'insignes poetes d'entreguerres.

Lola Ridge —el seu nom era "Emily"— va néixer a Dublín el 1873 i es va criar a Nova Zelanda i Austràlia, on va estudiar pintura. Va arribar als Estats Units d'Amèrica el 1907, es va establir al Greenwich Village i esdevingué una activa anarquista. Va ser l'organitzadora de l'Associació Ferrer, fundada a Nova York per seguidors de Francesc Ferrer, reformador de l'educació catalana. El Govern espanyol el va executar el 1909 durant una purga contra l'anarquisme català. Ferrer va defensar l'educació alliberadora i fundar escoles semblants arreu de l'Estat. Ridge va ajudar a fundar la revista "Modern School" de l'Associació Ferrer. Els seus anys en l'Associació Ferrer van coincidir amb el seu desenvolupament com a poeta modernista.

La seva gestió entre identitat política i poètica degué afectar la seva producció artística, perquè la seva carrera literària va ser breu. Va publicar cinc llibres, cap dels quals no ha estat imprès avui. *The Ghetto and Other Poems* va aparèixer el 1918, quan tenia quaranta-cinc anys. Va ser un èxit de crítica. Va ser publicat per B.W. Huebsch, editorial independent que havia publicat Joyce i Lawrence.

El llibre és una obra força valuosa dins la tradició poètica nord-americana. En part, per la seva capacitat innovadora en un moment històric clau. El primer poema, "El gueto" retrata

íntimament i vívida el món dels immigrants jueus ubicats al Lower East Side de Nova York. Els restants poemes s'agrupen en tres apartats: "Llums de Manhattan" (centrat en la caracterització de l'àmbit urbà), "Mà d'obra" (en la classe treballadora) i "Accidentals" (en les seves experiències íntimes i espirituals).

"El gueto" és un poema narratiu de més de vint pàgines que inclou retrats d'un nombre considerable de jueus i aporta perspectives variades de llurs activitats. Reflexiona sobre

el brutal món de la fam i la pobresa que comparteixen tots els treballadors de “l'altra Amèrica”: la dels qui fan cua per a rebre l'ajut social i la dels oprimits. Aconsegueix substituir les nostres expectatives i creences sobre la “innocència” americana i “*The American Way of Life*” per l'autèntica experiència estatunidenca. El poema es mou com un mural que representa, escena rere escena, un catàleg del món del gueto a través dels atapeïts carrers i la intimitat de les relacions domèstiques. Va intentar no implicar-s'hi massa, però ella mateixa era immigrant i havia viscut entre ells.

La modernitat de la poesia social de Ridge s'hi expressa en la descripció de l'obrer jueu, el taller clandestí i els conflictes religiosos i socials dels seus habitants. Així mateix, el tema central del poema —la comunitat immigrant intentant instal·lar-se en la seva nació amfitriona— atreu l'atenció sobre el cos.

El darrer poema del recull, “Les notícies (Pasqua del 1916)” és un sonet de protesta per a expressar la ràbia i el dolor de l'escriptora després de l'Alçament de Pasqua --“*Éirí Amach na Cásca*” en gaèlic— el 1916 a Irlanda. Fou una rebel·lió dels republicans irlandesos per a acabar-hi amb el domini britànic i establir-hi una república aprofitant que el Regne Unit estava immers en la Primera Guerra Mundial. Va ser l'alçament irlandès més important des de la rebel·lió del 1798. Va començar el dilluns de Pasqua —24 d'abril— i s'allargà sis dies. La superioritat de l'exèrcit britànic va ofegar ràpidament la rebel·lió obligant els republicans irlandesos a acceptar la rendició incondicional. La repressió va ser brutal i la destrucció immensa. El poema està ple de tensió i d'imatges de violència i pèrdua. Reflecteix el compromís de Ridge amb els irlandesos independentistes. ■

Carrer Mollet,3

972 33 35 33

BACALLANERIA
Maria

Llegums cuits

Menjars preparats

BLANES

Casa fundada
1842

Can Burguet

CARNISSERIA
XARCUTERIA

Tel. 972 33 04 87 · can.burguet@gmail.com
Carrer Mollet, 2 · 17300 BLANES (Girona)

CAN GIRONÈS
FORN DE PA I PASTISSERIA DES DE 1925

C/ Jaume Ferrer, 8 – Blanes
972 35 48 48

Rbla. Joaquim Ruyra, 46 – Blanes
972 33 87 87

C/ Roig i Jalpi, 14 – Blanes
972 33 67 88

C/ Mercaders, 27 – Blanes
972 33 89 50

C/ Joan Alcover, 7 – Blanes
972 33 54 36

C/ Prat de la Riba, 6 – Blanes
872 02 83 26

QUIROMASSAJE Y ESTÉTICA
ENNY

Benestar - Belleza - Salud

Tractaments corporals i facials
Massatges terapèutics
Fotodepilació
Fotorejuveniment
Manicura - Pedicura

972 35 33 82
c/ Josep Trueta, 3 · 17300 Blanes

Can Borràs

 GRATUÏT
PÀRQUING SABA

Carrer Ample, 14 a centre vila · Tel. 972 357 238 · BLANES

PASTISSERIA · FORN DE PA · CAFETERIA

• Comunions
• Casaments
• Batejos
• Càterings

Tel. 972 33 39 50
Camí de Sant Pere del Bosc, 17 baixos · 17300 Blanes

Albert Ferrández i Manchado,
candidat d'ERC
a l'alcaldia de
Lloret de Mar

Lloret de Mar està vivint una transformació enorme. En els darrers deu anys **hem guanyat més de 6.000 habitants** i, si ampliem la mirada, en els últims vint n'hem guanyat més de 13.000. **Ens acostem als 50.000 habitants, superem les cinc milions de pernoctacions anuals i rebem més d'un milió de visitants.** Som una de les principals capitals turístiques del país i un municipi extraordinàriament divers, amb més de cent nacionalitats i més de cinquanta idiomes convivint als nostres carrers.

I això ens obliga a fer-nos una pregunta molt important: cap a on va Lloret?

Perquè el problema no és créixer. El problema és créixer sense projecte.

El municipi viu instal·lat en una sensació constant d'improvisació. Es gestionen urgències, es reacciona als problemes quan ja són evidents i es governa massa sovint des del curt termini. I això, en un municipi tan complex com el nostre, és tant irresponsable com imprudent.

Quan una ciutat viu de la inèrcia, no avança: simplement aguanta. I precisament aquesta és la sensació que comparteixen cada vegada més lloretencs i lloretenques. La sensació que el municipi funciona perquè té força econòmica i perquè la gent empeny, però no perquè hi hagi una direcció clara ni un projecte compartit.

Aquesta és la gran crítica que molts ciutadans fan del govern actual de l'alcalde Lamelas i del Partit Socialista. Més preocupats per administrar el present, per tapar les seves vergonyes i per mantenir contents els seus fidels, que no pas per construir el futur del municipi. Més pendents dels equilibris polítics, de l'activitat propagandística i de la supervivència dels membres del govern que de transformar realment Lloret.

És cert que Esquerra Republicana ha format part de governs de diferents colors polítics al llarg dels anys. I també és cert que, massa sovint, se'ns ha anat a buscar quan el municipi necessitava estabilitat, capacitat de treball i sentit de responsabilitat. Sempre hem assumit aquest paper **pensant en Lloret per davant de qualsevol altra cosa.**

Però crec sincerament que ara necessitem una nova etapa.

Perquè una cosa és ajudar a fer funcionar l'Ajuntament i una altra molt diferent és liderar el canvi de mirada que Lloret necessita. I estic convençut que només Esquerra Republicana pot representar avui aquest trencament amb les dinàmiques sociovergens que han acabat governant el municipi durant dècades.

No des de la crispació ni des del soroll. Sinó des de la responsabilitat, les idees i una manera diferent d'entendre el municipi.

I assumeixo aquest repte amb molta responsabilitat, però també amb molta convicció personal. Formo part d'una generació que viu **Lloret des del dia a dia. He estat al govern i també a l'oposició. Sé què funciona i què no funciona dins l'Ajuntament. Però sobretot, visc connectat amb la realitat del municipi.**

Soc mestre, soc pare, visc al nucli antic i he crescut implicat en entitats i projectes comunitaris. I això em dona una mirada molt concreta sobre què necessita avui Lloret i què podem perdre si no reaccionem a temps.

Perquè el gran repte del municipi no és només urbanístic o econòmic. És un repte d'identitat i de convivència.

Ens acostem als 50.000 habitants igual que Catalunya s'acosta als 10 milions. I això ens obliga a adaptar-nos a una nova realitat. Necessitem serveis, estructura i planificació pròpies d'una ciutat moderna. Però al mateix temps **hem de preservar allò que fa especial Lloret: la seva ànima de poble.**

Aquest és el nucli del projecte que encapçalo: vida de poble, serveis de ciutat. Vida de poble vol dir proximitat, barris vius, comunitat i sentiment de pertinença. I serveis de ciutat vol dir **governar amb planificació, ambició i mirada llarga.**

Perquè Lloret no necessita més resignació. Necessita direcció, lideratge i una nova etapa. ■

Olga López Colomer,
candidata d'ERC
a l'alcaldia de Blanes

Soc l'Olga López Colomer, advocada, casada i amb dos fills, i blanenca des de fa **30 anys**. Durant tot aquest temps he tingut la sort de compartir camí amb moltes persones i entitats del municipi, treballant des de la proximitat i el compromís amb la nostra Vila. **Sempre he volgut implicar-me en la vida social i associativa, perquè crec que els municipis es construeixen gràcies a la gent que hi participa i que estima el lloc on viu.**

Entre totes les experiències que he viscut, n'hi ha una que per a mi ha estat especialment significativa: ser la primera dona a Blanes que ha presidit un club de futbol. Una altra, que vaig poder iniciar com a regidora de l'equip de govern anterior, és el "redescobriments dels Padrets"; saber d'on venim és essencial per mantenir-nos vius com a societat.

Em presento com a candidata d'Esquerra Republicana de Catalunya a les eleccions municipals 2027 perquè crec fermament en la força de la nostra gent. Estic convençuda que, treballant des de baix, serem capaces d'aconseguir grans coses. Necessitem un projecte que pensi en el present, però també en el futur; un projecte que escolti, que actuï i que tingui una mirada valenta i responsable, i evidentment, una mirada de dona. **I em presento per res-**

ponsabilitat, amb il·lusió i compromís. Ho faig perquè estimo Blanes, perquè hi he construït la meua vida i perquè crec sincerament en el potencial que tenim com a comunitat. **M'agrada escoltar les necessitats de la gent, compartir inquietuds i buscar solucions** reals als problemes quotidians. **Conec les dificultats que moltes famílies, joves i gent gran afronten cada dia,** però també sé que tenim l'oportunitat de **construir una Vila millor, més justa, més viva i amb més qualitat de vida per a tothom.**

Vivim un moment decisiu. Els reptes que tenim al davant són complexos i diversos. Necessitem un altre model de municipi, amb un creixement més equilibrat i sostenible. Hem de garantir un accés digne a l'habitatge, especialment per als joves i les famílies que volen construir el seu futur aquí.

Cal millorar els serveis públics, cuidar millor els nostres carrers i espais públics, apostar per una mobilitat més eficient i sostenible i continuar defensant la nostra llengua i la nostra identitat.

També hem de parlar del model de turisme i de desenvolupament que volem. **Volem** un municipi viu, actiu i amb oportunitats, però també volem preservar la qualitat de vida dels nostres veïns i veïnes. **Cal trobar l'equilibri entre créixer i cuidar allò que ens fa únics.**

Davant d'aquesta realitat, no podem quedar-nos immòbils ni conformar-nos amb solucions a mitges. És el moment de prendre decisions valentes i de treballar amb responsabilitat.

Aquest projecte no és només una candidatura, ni és un projecte personal. És una proposta col·lectiva per avançar juntes cap al futur que mereixem. Un projecte construït des de la il·lusió, l'esforç i les ganes de fer les coses bé. **Estic convençuda que, amb treball en equip i amb la implicació de tots i totes, podem fer del nostre municipi un lloc encara millor per viure-hi, treballar-hi i créixer-hi.**

Us convido a sumar-vos a aquest projecte, a participar, a aportar idees i a construir entre tots i totes el Blanes que volem deixar a les futures generacions. Ens veiem als carrers, ens veiem a Blanes. ■

Joan Guerrero,
periodista i comunicador

A Tossa, es va tornar a jugar un derbi entre la UE Tossa i el CF Lloret 15 anys després. El descens a Primera Catalana del club lloretenc ha tornat a ajuntar els dos clubs en una mateixa categoria, i les seves posicions a la classificació (tercer i quart, respectivament), feien que des del punt de vista esportiu el derbi fos molt prometedor.

Però a les graderies, els Tossa Hooligans (grup d'animació del club local) tenien una altra raó per animar sense descans als seus jugadors, fora de la rivalitat veïnal: a l'enfrontament d'anada, l'ajuntament de Lloret no els hi havia permès entrar al camp el seu equipament d'animació. El consistori lloretenc, a través d'una Ordenança de Civisme i Convivència ciutadana, regula estrictament els nivells de contaminació acústica que es puguin donar a la vila, i un dels punts de la normativa, que està pensada per garantir el descans dels veïns i veïnes i vianants a totes hores, prohibeix l'ús de vuvuzeles, megàfons o altres aparells sonors, a més de crits o cants. La sol·licitud d'entrar i fer ús d'un megàfon i un bombo al Camp Municipal de Lloret per part dels Hooligans, tot i a·legar les circumstàncies històriques del partit, i la seva visió d'una animació festiva i respectuosa, llavors, no va ser acceptada. L'ajuntament lloretenc, en la resposta a la petició del grup d'animació tossenc, admitia que a l'altre camp de futbol del poble, que és la casa del Juventus Lloret, ha permès l'entrada d'aquests objectes d'animació, però s'han rebut queixes per part del veïnat per aquestes conductes.

Si algú ha anat a veure algun partit del primer equip de la UE Tossa al seu estadi local, sap que la presència dels Hooligans, acumulats davant del bar del camp, propers a un dels

còrners, es fa notar fins i tot abans del partit. El bombo que figurava a la reclamació ja sona amb intensitat durant l'escalfament dels jugadors, i el megàfon amplifica cants d'ànim des del xiulet inicial. Ànims constants, sense importar el rival, i amb cànctics específics per alguns jugadors i minuts especials. Fora del seu estadi, també acompanyen l'equip en els seus desplaçaments sempre que poden, amb la mateixa motivació.

El dia del derbi, doncs, era una data perfecta per demostrar la importància de l'animació en el context d'un partit tant important, i els Hooligans no van defraudar. Un *tifo* de grans dimensions donava la benvinguda als jugadors quan van saltar al camp, i el megàfon i el bombo van ressonar els 90 minuts. Aquell dia, a més, els van acompanyar altres grups d'animació d'equips propers, en una mostra d'agermanament per uns mateixos ideals de suport. A la graderia principal, però, també hi van acudir aficionats lloretencs, que també van animar durant el partit. Tanmateix, les seves veus, menors en quantitat i so, no van poder imposar-se a les locals, a excepció d'algun moment puntual.

Aquesta superioritat local a les graderies també es va traduir al camp: victòria de la UE Tossa per 2 a 1, i els jugadors tossencs, com cada cop que guanyen, anant a celebrar amb els Hooligans al seu còrner. Una victòria que, sumada als resultats posteriors, va acabar garantint que el Lloret no es pogués classificar pel *play-off* d'ascens a Lliga Elit. Tindrem, doncs, dos derbis més l'any que ve, i pel de Lloret, els aficionats tossencs ja saben definitivament que no podran animar amb la mateixa intensitat, ni equipament, que en altres camps. ■

FETS i
GENT

TEMPORADA SARDANISTA TOSSA DE MAR 2026

Divendres 1 maig LA SANTA CREU: sardanes Plaça d'Armes (13.00 h i 18.00 h)
COBLA GENISENCA

Dijous 4 juny CORPHUS: processó (18.30 h) i sardanes Plaça Església (19.30 h)
COBLA FLAMA DE FARNERS

Dilluns 29 juny SANT PERE: matí (13.00 h) Plaça Església i tarda (19.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA FLAMA DE FARNERS

Dijous 2 juliol VERGE DELS SOCORS : matí (13.00) davant Capella i tarda (19.00) Passeig Mn. Cinto
COBLA FLAMA DE FARNERS

Dijous 16 juliol VERGE DEL CARME: nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA FLAMA DE FARNERS

Dimecres 5 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA: nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA

Dimecres 12 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA: nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA

Dimecres 19 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA: nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA

Dimecres 26 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA: nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA

Divendres 11 setembre DIADA DE CATALUNYA: tarda (18.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA SOL DE BANYULS

Dissabte 10 octubre VIGÍLIA APLEC DE LA SARDANA:
tarda (17.30 h) audició al Passeig de Mn.Cinto
i nit (22.00 h) Concert de Vigília al Cinema Montserrat
COBLA CIUTAT DE GIRONA

Diumenge 11 octubre XXXIX APLEC DE LA SARDANA:
matí (10.30 h) i tarda (16.00 h), al Passeig de Mn. Cinto
COBLES PRINCIPAL DEL LLOBREGAT, CIUTAT DE GIRONA i REUS JOVE

Dimarts 13 octubre APLEC DE SANT GRAU: matí (13.00 h) a l'era del santuari
COBLA FLAMA DE FARNERS

AUDICIÓ NADALENCA (pendent de confirmar)

A totes les activitats es programarà la sardana *Tossa bonica* de Francesc Mas Ros amb motiu del 75 aniversari de la seva estrena

Fisioteràpia i Estètica Avançada a Tossa de Mar

Cos Esvelt Tossa

cosesvelt.tossa

972340740

www.cosesvelt.net

XIRINGUITO
TREUMAL
1971

Moments per gaudir el dia i la nit
www.calatreumal.com

CALA TREUMAL BLANES (GIRONA). TEL: 972 191 230 / INFO@CALATREUMAL.COM